

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 26 Ἰουλίου 1858.

Ἄριθ. 14

ΟΙ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΤΠΟ ΔΑΞΕΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

(Συνέχεια.)

— Φρονεῖτε οὕτω ; μοι εἶπε μειδιῶν ὁ νεανίας.
 — Μοι φαίνεται, ὅτι ὅσα βλέπω περίξ ἔμοῦ εἶναι ὠραῖον καὶ εὐγενές δείγμα τῶν ἀρχαίων Κορσικανῶν ἐθίμων.
 — Ναί, καὶ ὁμως μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς μητρὸς μου, ἐναντίων ἀναμνήσεων τετρακοσίων ἐτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ τῇ ἐχούσῃ ἐπάλλξεις καὶ πολεμίστρας, τὸ Γαλλικὸν πνεῦμα ἤλθε καὶ ἐκυρίευσεν τὸν ἀδελφόν μου, μᾶς τὸν ἀφῆρσε, καὶ τὸν μετέφερεν εἰς Παρισίους ὅθεν θέλει ἐπιστρέψει δικηγόρος· θέλει δὲ κατοικήσει εἰς τὸ Διάκειον, ἀφίνων τὴν οἰκίαν τῶν προγόνων του· θέλει ἀγορεύει, καὶ ἐὰν ἔχη καὶ πνεῦμα ἴσως διορισθῇ εἰσαγγελεὺς, καὶ τότε θέλει καταδιώκει τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἵτινες ἐξεδικήθησαν διὰ φόνον· θέλει συγγείει τὸν δολοφόνον μὲ τὸν φονέα, ὡς ἐκάμετε πρὸ ὀλίγου καὶ ἡμεῖς, καὶ θέλει ζητήσει, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπραξαν ἐκεῖνο ὅπερ οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἤθελον νομίσει ὡς ἀτιμίαν νὰ μὴ πραξῶσι· θέλει δὲ ἀντικαταστήσει τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἐσπέρας ἀφ' οὗ προμηθεύσῃ κεφαλὴν τινα εἰς τὸν δῆμιον, θέλει νομίσει ὅτι ὑπερέτης τὴν πατρίδα, καὶ ἔτι κατάρθωσέ τι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ. . . ὡς λέγει ὁ νομαρχὴς μας. . . Θεέ μου ! Θεέ μου ! . . Καὶ ὁ νεανίας μας ἀνέβλεψεν εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς πρέπει νὰ ἔκαμεν ὁ Ἀννίβας μετὰ τὴν μάχην τῆς Ζάμας.

Ἄλλὰ, τῷ εἶπον, βλέπετε ὅτι ὁ θεὸς ἠθέλησε νὰ ἰσοσταθμίσει τὰ πράγματα, τὸν μὲν ἀδελφόν σας κάμνων θιασώτην τῶν νέων ἀρχῶν, ὑμᾶς δὲ τῶν ἀρχαίων.

— Ναί, ἀλλὰ τίς θέλει μὲ βεβαιώσει ὅτι ὁ ἀδελφός μου, δὲν θέλει ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ του, ἀντὶ νὰ, ἀκολουθήσει τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, δὲν ἐπιτρέπω εἰς ἑμαυτὸν πράγματα ἀνάξια ἐνὸς δὲ Φράγκου ;

— Ὑμεῖς ; ἐκραξά μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἐ ! Θεέ μου ! ἐγὼ ὁ ἴδιος· θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ τί ἤλθετε νὰ ζητήσητε εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Σαρτίνης ;

— Λέγετε.

— ἤλθετε μὲ τὴν περιέργειαν ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, καλλιτέχου, ἢ ποιητοῦ· δὲν γνωρίζω τί εἴθε, καὶ δὲν σὰς ἐρωτῶ· θέλετε δὲ μᾶς τὸ εἶπει εἰς τὴν ἀναχώρησίν σας ἐὰν προζιρῆσθε, εἰ δὲ μὴ δύνασθε νὰ σιωπάτε· εἴθε πάντη ἐλεύθερος. . . Καλὰ λοιπὸν, ἤλθετε λέγω ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ ἴδητε χωρίον τι τῆς βερδέττας, καὶ νὰ λάβετε σχέσιν μετὰ τινος ἀλλοκότου ληστοῦ, ὁμοίου ἐκείνους τοὺς ὁποίους περιγράφει ὁ Κ. Μερμαῖος εἰς τὴν Κολόμβαν του.

— Λοιπὸν ! νομίζω ὅτι ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ μου ; τῷ ἀπεκρίθη, εἶδὲ μὴ ἢ κακῶς παρετήρησα, ἢ ἡ οἰκία σας εἶναι ἡ μόνη τοῦ χωρίου ἧτις δὲν εἶναι ὠχυρωμένη.

— Τοῦτο δεικνύει ὅτι καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ νοθεύωμαι, ὁ πατήρ μου, ὁ πάππος μου ἢ ἐκ τῶν προγόνων μου τις ἤθελε λάβει μέρος εἰς ἐν ἐκ τῶν δύο

κοιμημάτων, ἔτινα τὴν ἐπὶ δέκα ἐτη δικαιοσύνην τὸ χωρίον. Λοιπὸν γνωρίζετε τί κάμνω ἐγὼ μεταξὺ τῶν πυροβολισμῶν τούτων, καὶ τῶν μηχανῶν; Κατέστην δικαστῆς; ἤλθετε εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Σερτίας; ἢ ἀποστῆτε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας; ἢ ἐλθετε λοιπὸν μετ' ἐμοῦ τὸ ἐσπέραι καὶ θέλω σᾶς δεῖξει ἓνα.

— Πῶς; ἢ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀκολουθήσω;
— Καλὸ τί θὰ πῆ! βέβαια! ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, εἰς τὴν προκίρσιν σας κίται.
— Τότε εὐχαριστῶς, τὸ δέχομαι.
— Ὁ Κύριος εἶναι πολλὸ κεκμηκός, εἶπεν ἡ Κ. δὲ Φράγκη, βίπτουσα βλέμμα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, ὡς νὰ ἠχθύνετο καὶ αὐτὴ διότι ἐβλεπεν οὕτω τὴν Κορσικὴν ἐξουσιάζομένην.

— Ὅχι, μήτερ, ὄχι πρέπει ἐξ ἐκιντίας νὰ ἔλθῃ καὶ ὅταν ἐν τινὶ Περσικῇ αἰθούρῃ ἔλθῃ λόγος ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου τούτου περὶ τῶν τρομαρῶν ἐκείνων ἐκδικήσεων, καὶ ἀκαταμάχτων ληστῶν, οἵτινες ἀκόμη ἐμπιούσι φόβον εἰς τὰ μικρὰ παιδιά τοῦ Αἰκαίου καὶ τῆς Βιστίας, τότε δύναται νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους του, καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα.

— Ἀλλὰ ποῖον τὸ αἴτιον τῆς μεγάλης ταύτης ἐρίδος ἧτις κατ' ὄσον δύναμαι νὰ κρίνω ἐκ τῶν λεγομένων σας, ἐγγίζει πρὸς τὸ τέλος τῆς;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Λουκιανός, εἰς μίαν ἐρίδα δὲν πρέπει τις νὰ θεωρῆ τὸ αἴτιον, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐὰν μουτὰ τις, ἱπταμένη πλαγίως ἐπὶ πνεύματι τὸν θάνατον ἀνθρώπου τινός, μήπως ὡς ἐκ τῆς ἀσημάντου ταύτης αἰτίας ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἀπέθανεν;

Ἐίδον ὅτι ἐδίστεζέ νὰ μοὶ εἴπῃ τὴν αἰτίαν τοῦ τρομαρῶν τούτου πολέμου, ὅστις ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἦδη ἐμάχριζε τὸ Ζουλλακάρον. Ἀλλ' ὡς δυναταί τις νὰ ἐνοήτῃ, ὅσον ἐκεῖνος καθίστατο μυστικώτερος, ὅσον ἐγὼ ἐγινόμην περιεργώτερος.

— Ἐν τούτοις, τῶ εἶπον, ἡ ἔρις αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν αἰτίαν τῆς μήπως ἡ αἰτία αὐτὴ εἶναι μυστική;

— Ὅχι. Ἡ ἔρις αὐτὴ ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν Ὀρλάνδων καὶ τῶν Κολωνῶν.

— Εἰς ποῖαν περίστασιν.

— Ὁρῖς τις ἔφυγεν ἐκ τοῦ ὀνειθῶνος τῶν Ὀρλάνδων καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν τῶν Κολωνῶν· οἱ Ὀρλάνδοι λοιπὸν ἐζήτησαν τὴν ὀνειθῶνα, οἱ δὲ Κολωνοὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦτο ἰδική των· οἱ πρῶτοι λοιπὸν ἠπειλάσαν ὅτι θέλουν τοὺς ἐνάξει εἰς τὸ δικαστήριον, νὰ τοὺς ἀναγκάσωσι νὰ ὀρκισθῶσι· τότε ἡ γραῖα ἧτις ἐκράτει τὴν ὀνειθῶνα τὴν ἐπινέει, καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γείτονος τῆς, λέγουσα « Καλὰ λοιπὸν! ἐπειδὴ εἶναι ἰδική σου, φάγε την. » Τότε εἰς τῶν Ὀρλάνδων ἔλαβε τὴν ὀνειθῶνα, καὶ ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ ἐκείνην ἧτις τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐσῆκονε τὴν χεῖρά του, εἰς ἐκ τῶν Κολωνῶν ὅστις κατὰ θυσαρῆν εἶχε τὸ πυροβόλον του πλήρες,

ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ σύγγου, καὶ τὸν ἐφόνευσε.

— Καὶ πῶς ἐφονεύθησαν εἰς τὴν ἐρίδα ταυτήν.
— Ἐφονεύθησαν ἓνα.

— Καὶ τοῦτο διὰ μίαν παλαγγίοντα, ἧτις δὲν ἤξιζε δώδεκα σολδία!

— Βέβαια! ἀλλὰ σᾶς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου, ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ θεωρῆ τὴν αἰτίαν ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

— Καὶ ἐπειδὴ ἐφονεύθησαν ἓνα πρέπει νὰ φονεύθῃ καὶ ἄλλος διὰ νὰ γείνωσι δέκα;

— Βλέπετε ὅτι ὄχι, ἐπὶ λαβὴν ὁ Λουκιανός διότι μὲ ἐξελέξαντο δικαστῆν.

— Τῇ παρακλήσει βέβαια μιᾶς τῶν δύο οἰκονομῶν;

— Καλὸ ὄχι, ἀλλὰ κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀδελφοῦ μου, πρὸς ὃν ἐμίλησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σερφυδοφύλακος.

Ἦθελον νὰ ἠξέσω τί τοὺς μέλει τοὺς Περσικῶν; διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς ἡν ἄθλιον χωρίον τῆς Κορσικῆς· πρέπει ὅμως ὁ νομάρχης νὰ μάς κατέφερε τοῦτο λέγων, ὅτι δι' ἐνός μόνου λόγου μου τὰ πάντα ἦθελον τελειώσῃν ὡς ἐν κωλύσει, δι' ἐνός γάμου, καὶ ἐνός τραγωδίου πρὸς τὸ δημόσιον· ὥστε προσέδραμην εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ οὗτος ἀνεδέχθη μὲ τὰ σωτῆρ τὴν ὑπόθεσιν· μοὶ ἔγραψε λέγων ὅτι ἐδωκε τὸν λόγον του δι' ἐμέ· τί θέτετε νὰ κάμω; ἐπρόθεσεν ὁ νεκρὸς ὑψώων τὴν κεφαλὴν του, δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τίς ἐκεῖ, ὅτι εἰς τὴν Φράγκη ἐδωκε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ὁ ἀδελφός του δὲν τὴν ἐξετέλεσε.

— Λοιπὸν τὰ πάντα διαβῶθησαν.

— Φοβοῦμαι.

— Καὶ θέλωμεν, βέβαια, ἰδεῖ ἀπόψε τὸν ἄρχον ἐνός τῶν κοιμημάτων;

— Ναι, τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐπεσκέφθη τὸν ἕτερον.

— Ἐκεῖνος δὲ τὸν ὄπλον θέλωμεν ἐπισκεφθῆ εἶναι ἐκ τῶν Ὀρλάνδων ἢ ἐκ τῶν Κολωνῶν;

— Εἶναι Ὀρλάνδος.

— Ὁ τόπος τῆς συνεντεύξεως εἶναι μακρυνός;

— Εἶναι εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου τοῦ Βιγ-κεντέλλου τῆς Ἰστρίας.

— Ἄ! ναι, μοὶ εἶπον ὅτι τὰ ἐρείπια ταῦτα ἦταν εἰς τὰ πέριξ.

— Μίαν λέγουσιν περίπου μακρῶν.

— Λοιπὸν, εἰς τρία τέταρτα θέλωμεν εἶσθαι ἐκεῖ;

— Τὸ πολύ.

— Λουκιανέ, εἶπεν ἡ Κ. δὲ Φράγκη σημείωσαι ὅτι ὀμιλεῖς περὶ σκοτεινῶν· διὰ σέ τὸν ὀνειθῶνα δὲν χρειάζονται εἰμὴ τρία τέταρτα, ἀλλ' ὁ κύριος δὲν δύναται νὰ διέλθῃ τὰς ὁδοὺς ἄς διέρχῃ σὺ.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές· θὰ χρειασθῶμεν, τυλάχιστον μίαν ὥραν καὶ ἡμίσειαν.

— Τότε δὲν ἔχεται κίρρον νὰ χάσῃτε, εἶπεν ἡ Κ. δὲ Φράγκη, βίπτουσα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰστρίας.

— Μήτερ, εἶπεν ὁ Λουκιανός, μάς συγχωρεῖτε νὰ σᾶς ἀφήσωμεν;

Ἀυτὴ δὲ εἶπεν τὴν χεῖρά της εἰς αὐτόν, ὅστις τὴν ἐφίλησε μὲ τὸ αὐτὸ σέβας ὡς ὅτε εἰσῆλθομεν.

— Ἐὰν ὅμως, ἐπὶ νύκτα ὁ Λουκιανός, προτιμᾶτε νὰ τελειώσῃτε τὸν δειπνόν σας ἡσυχῶς, καὶ ἔπειτα ν' ἀναβῆτε εἰς τὸν θάλαμον καὶ νὰ θερμάνητε τοὺς πόδας σας καπνίζοντας...

— Ὅχι! ὄχι! ἀνέρχεται, μοὶ ὑπεσχέθητε ἓνα ληστῆ, καὶ τὸν ληστῆ μου θέλω.

— Καλὰ λοιπὸν! ἄς ὑπάγωμεν νὰ λάβωμεν τὰ ὄπλα μας, καὶ ἄς ἐδεύσωμεν.

Ἐχαίρετσα ταπεινώσει τὴν Κ. δὲ Φράγκη, καὶ ἐζήλησεν προηγουμένου τοῦ Γρίφου, ὅστις μᾶς ἐφωταγόγει.

Αἱ προπαρασκευαί μας δὲ ἐβράδυναν πολὺ.

Ἐζώσθη μίαν ζώνην ὀδοπορικῆν, ἣν εἶχον κάμει ἐν Παρισίῳ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκρέματο μὴχανα τοῦ κωνηγίου, καὶ ἐξ ἐνός μὲν μέρους περιεῖχε τὴν πυρίτιδά μου, ἐξ ἄλλου δὲ τὰ σφαιρίδια.

Ὁ δὲ Λουκιανός ἐνεφανίσθη μετὰ τοῦ γωρυτοῦ τῶν φουσεγγῶν, ἐνός διπλοῦ πυροβόλου τοῦ Μικτόν, καὶ ἐνός κωνοειδοῦς κελύμματος, τὸ ὅποιον ἦτο ἀριστοῦργημα κεντήματος, ἐξεληθὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας καμμίας Πηνελόπης τοῦ Σουλλακάρου.

— Νὰ συνοδεύσω τὴν ἐξοχότητάς; ἠρώτησεν ὁ Γρίφος.

— Ὅχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη, ἐπὶ νύκτα ὁ Λουκιανός, μόνον ἄφησε τὸν Ἀδάμαντα· ἔσως μάς ξετρυπώσῃ κανένα φρσιανόν, καὶ διὰ τῆς σελήνης ταύτης δύναται τις νὰ τραβήξῃ ὡς ἐν πλῆθει μεσημῶρα.

Μίαν στιγμὴν μετὰ ταῦτα, μέγχις κῶν Ἰσπανός ἐπήδα πέριξ ἡμῶν ὀλολύων ὑπὸ χαρᾶς· ὅτε, δὲ προῦχωρήσαμεν δέκα βήματα ἐξω τῆς οἰκίας.

— Ἄ! καλὰ ποὺ μοῦ ἦλθε στὸν νοῦν; εἶπεν ὁ Λουκιανός στρεφόμενος, εἰδοποίησε τὸ χωρίον ὅτι ἐὰν ἀκούσωσι πυροβολισμὸν τινα εἰς τὸ ὄρος, θὰ ἡμεθε ἡμεῖς.

— Μείνατε ἡσυχος, ἐξοχώτατε.

— Ἄνευ ταύτης τῆς προφυλάξεως, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἔσως ἠθελον νομίσαι ὅτι αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπανεληφθῆσαν καὶ τότε ἠθελामεν ἀκούσει τὴν ἠχὴ τῶν πυροβόλων μας ἀνηγοῦσαν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Σουλλακάρου· ἐκάμμεν δὲ ἀκόμη βήματά τινα, καὶ ἔπειτα εἰσῆλθομεν εἰς μικρὴν τινα ὄδον ἧτις ἦγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὄρος.

ΣΤ.

Καίτοι ἡμεθε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου, ὁ κίρρος ἦτο λαμπρὸς, καὶ ἠθελον ὑπάρχει καύσων ἂν δὲν ἐπνεεν ἠθονική τις αὔρα, ἧτις θροσίλους, μάς ἐφερεν ἐν ταυτῶ τὴν δριμύτην καὶ ζωογόνον ὀσμὴν τῆς θαλάσσης.

Ἡ σελὴν ἀνέτελλεν ὀραία καὶ λαμπρὰ ὀπισθεν τοῦ ὄρους τῆς Κυνός (Cagna) καὶ ἠθελῆ τις εἰπεῖν ὅτι ἔρριπτε καταβάρβοντας λάμψως ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς, ἧτις διαίρει τὴν Κορσικὴν εἰς δύο μέρη, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, εἰς δύο διαφόρους χώρας αἰε πολεμίας πρὸς ἀλλήλας.

Καθ' ὅσον δὲ ἀνεβαίνομεν, αἰ κοῖται εἰς τὰς ὁποίας ἐεῖε ὁ Τάβραο ἐκκλύπτοντο ὑπὸ τοιοῦτου, σκοτεινῆς, ὥστε ματαίως ἠθέλε ζήτησαι ὁ ὀφθαλμὸς νὰ διαπεράσῃ αὐτό· ἐβλέπομεν δὲ τὴν Μεσόγειον γαλιναίαν καὶ ὁμοίαν νατόπτρον ἐκ μέλανος χάλυθος ἀναπτυσσομένην· θόρυβοι τινὲς ἰδιόζωντες εἰς τὴν νύκτα, εἴτε διότι μηδενίζοντι τὴν ἡμέραν ὑπὸ ἄλλων θορύβων, εἴτε διότι πραγματικῶς ἀνήκουσιν εἰς μόνον τὴν νύκτα, ἠκούσαντο καὶ ἐπροξένουν ἐκπληξιν, ὄχι εἰς τὸν Λουκιανόν ὅστις συνειθισμένος εἰς αὐτοὺς ἠδύνάτο νὰ τοὺς γνωρίσῃ, ἀλλ' εἰς ἐμέ διότι μοὶ ἦταν ξένοι, καὶ διετήρουν τὸ πνεῦμά μου εἰς τὴν δηνεκή ἀνησυχίαν, ἧτις ἐμποιοῖ ἐνδιοφέρειν εἰς πᾶν ὅτι βλέπει τις.

Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς μικρὴν τινα συμβολῆν, ὅπου ἡ ὁδὸς διεκρίντο εἰς δύο· δηλαδὴ ἡ μία ἦτο ὁδὸς, καὶ ἐφαίνετο περιζώνουσα τὸ ὄρος, ἡ δὲ ἄλλη ἀτραπὸς μόλις ὄρατῆ, καὶ ἦγε κατ' εὐθείαν εἰς αὐτό. Ὁ Λουκιανός ἐστάθη.

— Ἄς ἴδωμεν, μοὶ εἶπεν, ἔχεις τὸν πόδα ὀρεινόν;

— Τὸν πόδα ναι, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν ὀφθαλμόν.

— Δηλαδὴ αισθάνεσαι ζάλην;

— Ναι, τὸ κενὸν μὲ προσέλει εἰς τρόπον ἀναπόδραστον.

— Λοιπὸν τότε δυνάμεθα νὰ πάρωμεν τὸ μονοπάτιον τοῦτο, εἰς τὸ ὅποιον δὲν θέλωμεν ἀπαντήσει κρημνοὺς ἀλλὰ μόνον δυσκολίας τοῦ ἐδάφους.

— Ὡ! ὅσον διὰ δυσκολίας τοῦ ἐδάφους μοὶ εἶναι ἀδιάφορον.

— Ἄς ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὸ μονοπάτιον τοῦτο, διότι κερδίζομεν τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

— Ἄς τὸ ἀκολουθήσωμεν.

Ὁ Λουκιανός εἰσῆλθε πρῶτος, εἰς μικρὴν τι δάσος δρυῶν, καὶ ἐγὼ τὴν ἠκολούθησα· ὁ Ἀδάμας προῦχώρει πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα βήματα ἐμπροσθεν ἡμῶν, διαθέων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ ἀπὸ κίρρου εἰς κίρρον ἐπιστρέφον διὰ τῆς ἀτραπῶν, σείων περιχαρῆς τὴν οὐρανὸν διὰ νὰ μάς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν ἀκινδύνως, πεποιθότες εἰς τὴν ἐμπροσθεν νοημοσύνην του· οὕτω λοιπὸν ὁ Ἀδάμας ἦτο γεγυμνασμένος νὰ θηρεύῃ τὸ τετράπουλον καὶ τὸ δίπουλον τὸν ἀγριόχοιρον καὶ τὸν ληστῆν.

Διὰ νὰ μὴ φανῶ πάντῃ ξένος εἰς τὰ Κορσικανὰ ἦθη, διεκοίνοσα τὴν παρατήρησίν μου εἰς τὸν Λουκιανόν.

Ἀπατάσθε, μοὶ εἶπεν οὗτος, διότι ὁ Ἀδάμας θηρεύει ἐν ταυτῶ καὶ τὸν ἀνθρώπου καὶ τὸ θηρίον, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος θ' ἠθρεύει δὲν εἶναι ληστῆς, ἀλλὰ τὸ τριπλοῦν γένος τοῦ χωροφύλακος, τοῦ περιπόλου, καὶ τοῦ ἐθελοντοῦ.

— Λοιπὸν, τῶ λέγω, ὁ Ἀδάμας εἶναι ὁ σκύλος ἐνός ληστοῦ;

— Ὄρθως συμπεριμένετε· ὁ Ἀδάμας ἀνῆκεν εἰς ἓνα Ὀρλάνδην, εἰς τὸν ὅποιον ἐξελλον ἐνόστε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἄρτον, πυρίτιδα, σφαιράς, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ χρειώδη ἐνός ληστοῦ.

— Ἄλλὰ νομίζω, εἶπον, ὅτι ἐκ τοῦ δωματίου μου, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ ἀδελφοῦ σας, εἶδον ἄλλον σκύλον παρά τὸν Ἀδάμαντα;

— Ναι, ἀπεκρίθη, τὸν Βρούσκον· καὶ οὗτος ἔχει τὰς αὐτὰς ιδιότητες μὲ τὸν Ἀδάμαντα, ἀλλὰ τὸν ἐκληρονόμησα παρά τινος τῶν Κολωνῶν, φονευθέντος ὑπὸ τινος ἐκ τῶν Ὀρλάνθων· διὰ τοῦτο δὲ ὅταν μὲν θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα Ὀρλάνθην λύω τὸν Ἀδάμαντα, ὅταν δὲ θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα Κολόναν λύω τὸν Βρούσκον. Ἄν κατὰ δυστυχίαν ἐλύοντο συγχρόνως, ἦθελον καταφάγει ἀλλήλους· οὕτω λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ συμβιβάζονται, καὶ νὰ συμφιλιώσονται, καὶ νὰ μεταλαμβάνωσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου, οἱ κύνες ὅμως δὲν τρώουσι ποτὲ ἐκ τῆς αὐτῆς γαβάθας.

— Εὖγε, ἀπεκρίθη μειδιῶν, ἰδοὺ δύο Κορρικανὸὶ σκύλοι· ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ Ἀδάμας, ὡς πᾶσαι αἱ μετριόφρονες καρδίαι, ἀποφεύγει τοὺς ἐπαίνοους μας· ἐπειδὴ ἀφ' οὗτου ἤρξασαμεν νὰ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ τὸν ἐχάσαμεν ἀπ' ἐμπροσθεν μας.

— Ἄ! μὴ σὰς μέλει περὶ τούτου· ἤξεύρω ποὺ εὐρίσκειται.

— Ποῦ, λοιπὸν, εἶναι, ἂν δένειμαι ἀδιάκριτος;

— Εἶναι εἰς τὸ Μούκκιον.

— Ἐμελλὸν νὰ τολμήσω ἵνα ἐρωτήσω αὐτὸν καὶ ἄλλην ἐρώτησιν, ὅτε ἠκούσθη ὀλολυγμὸς τόσον λυπηρὸς, παρατεταμένος καὶ θρηνώδης, ὥστε ἐσκίρτησα ὑπὸ τρόμου, καὶ ἐσαμάτησα, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ νεανίου.

— Τί εἶναι τοῦτε; τὸν ἠρώτησα.

— Τίποτε, εἶναι ὁ Ἀδάμας κλαίων.

— Καὶ διὰ τί κλαίει;

— Κλαίει τὸν αὐθέντην του. Νομίζεται ὅτι οἱ σκύλοι εἶναι ἄνθρωποι, ὥστε νὰ λησμονήσωσι τοὺς ἀγαπήσαντας αὐτούς;

— Ἄ! σὰς ἐννοῶ, εἶπον· ὁ δὲ Ἀδάμας ἐξέπεμψε νέον ὀλολυγμὸν λυπηρότερον καὶ θρηνωδέστερον τοῦ πρώτου.

— Ναι, εἶπον ὁ αὐθέντης του ἐφρονεύθη, καὶ πλησιάζομεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐφρονεύθη.

— Οὕτως ἔχει· μὰς ἀφῆκε δὲ διὰ νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ Μούκκιον.

— Τὸ Μούκκιον, λοιπὸν, εἶναι ὁ τάφος;

— Ναι, δηλαδὴ τὸ μνημεῖον ὅπου γῆναι ἕκαστος διαβάτης, ρίπτων λίθον καὶ κλάδον δένδρου, ἐπὶ τοῦ σωρεῦ παντὸς δολοφονηθέντος.

Ἐκ τούτου δὲ προκύπτει ὅτι, ἀντὶ νὰ καταχωεθῇ, ὡς περ οἱ λοιποὶ λάκοι, ὑπὸ τὰ πατήματα τοῦ πανδαμάτορος χρόνου, ὁ τάφος τοῦ θύματος μεγαθύνηται καθ' ἑκάστην ὡς σύμβολον τῆς ἐκδικήσεως ἣτις ἀφεύκτως ἀκολουθεῖ δι' αὐτὸν, καὶ αὐξάνει εἰς τὰς καρδίας τῶν πλησιισταίων συγγενῶν του. Τρίτος ὀλολυγμὸς ἠκούσθη, ἀλλὰ ταύτην τὴν φορὰν τόσον πλησίον ἡμῶν, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ μὴ φρεῖζω, καὶ τοι ἡ αἰτία μοὶ ἦτο γνωστή.

Καὶ τῷ ὄντι, στρέφοντες εἰς τὴν μνησάτιον εἶδομεν, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου ποδῶν, λευκὸν τινα σωρὸν λίθων, ἀποτελεῦντα πυρομίδα τεσσάρων ἢ πέντε ποδῶν ὕψους. Τοῦτου δὲ ἦτο τὸ Μούκκιον.

Εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀλλοκότου μνημείου ἐκάθητο ὁ Ἀδάμας, μὲ τὸν λαϊκὸν ἐκτεταμένον, καὶ τὴν χηλὴν ἠνεωγμένην.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπῆρε λίθον, καὶ ἐκβαλὼν τὸν πύλον του, ἐπλησίωσεν εἰς τὸ Μούκκιον· καγὼ δὲ ἐμιμήθηνα αὐτὸν κατὰ πάντα.

Φθάσας πλησίον τῆς πυρομίδος ἔσπασε κλάδον χλωρὰς δρυός, ἐρρίψε πρῶτον τὸν λίθον, ἔπειτα δὲ τὸν κλάδον, καὶ ἔπειτα ἔκρυψε τὸ ταχὺ ἐκεῖνο σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σύνθηες εἰς τοὺς Κορρικανούς, καὶ τὸ ὅποιον ἐκαμνεν αὐτομάτως καὶ ὁ μέγας Ναπολεὼν εἰς δεινὰς περιστάσεις. Τὸν ἐμιμήθη καὶ κατὰ τοῦτο, καὶ τότε ἀνελάβομεν τὴν πορείαν μας σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοί.

Ὁ Ἀδάμας ἔμεινε ὀπίσω.

Μετὰ δέκα περίπου λεπτὰ ἠκούσαμεν τελευταῖον ὀλολυγμὸν, καὶ σχεδὸν ὄραυτα ὁ Ἀδάμας μὲ κεφαλὴν καὶ οὐρὰν τεταπεινωμένην ἐπέραςε πλησίον ἡμῶν, καὶ προχωρήσας ἑκατοντάδα βημάτων, ἤρξισε πάλιν τὸ τοῦ ὀδηγοῦ ἐπάγγελμα του.

Z.

Ἐν τούτους καθ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν ἢ ἀτραπὸς καθίστατο μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνωφερῆς, ὡς μοὶ εἶχε προειπεῖν ὁ Λουκιανός.

Ἐκρέμασα τὸ πυροβόλον εἰς τὸν ὦμον μου, ἐπειδὴ εἶδον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἦθελον χρειασθῆ τὰς χεῖράς μου, ὁ ὀδηγός μου ὅμως ἐξηκολούθει νὰ περιπατῇ μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν, καὶ δὲν ἐφαίνετο κἀν νὰ αἰσθάνηται τὴν τραχύτητα τοῦ ἐδάφους.

Ἀναβρῆζόμενοι διὰ ἑράχων βοήθεια σοχείων καὶ ριζῶν, ἐφθάσαμεν μετὰ τινα λεπτὰ εἰς τὴν πετρύγιον ἢ δῶμα, ἀνωτέρω τοῦ ὁποῖου ἐπέκειντο ερείπια τείχους. Ταῦτα δὲ ἦσαν τὰ τοῦ Βιγκεντέλλου τῆς Ἰστρίας, τουτέστι τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου μου.

Μετὰ πέντε λεπτῶν ἔτι δυσκολωτέραν ἀνάβασιν, ὁ Λουκιανὸς φθάσας ἐπὶ τοῦ τελευταίου δώματος, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ μὲ ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν.

— Πρὸ τεσσάρων αἰώνων, μοὶ εἶπεν, οἱ πρόγονοί μου ἠθελον σὰς εἰπεῖν « Καλῶς ὤρισατε εἰς τὸ φρούριόν μας » ἐγὼ δὲ σὰς λέγω τὴν σήμερον « Καλῶς ὤρισατε εἰς τὰ εἰρεπια μας. »

— Λοιπὸν τὸ φρούριον τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειάν σας, ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Βιγκεντέλλου τῆς Ἰστρίας; ἠρώτησα, ἀναλαμβάνων τὴν ὀμιλίαν ὅθεν τὴν εἶχομεν ἀφῆσει.

— Ὁχι, ἀλλὰ πρὶν οὗτος γεννηθῆ ὑπῆρξεν ἡ κατοικία τῆς περιφήμου προμήτορος ἡμῶν Σαβιλίας δὲ Φράγκη.

— Δὲν διηγεῖται ὁ Φιλιππίνης, τρομερὰν τινα ἱστορίαν περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης;

— Ναι. . . ἔάν ἦτο ἡμέρα ἡδύνασο νὰ βλέπης ἐντευθὲν τὰ εἰρεπια τῆς Βαλλης. Αὐτοῦ κοσφίκε ὁ ἄρχων Γουδιχης, τοσούτον μισούμενος ὅσον ἐκεῖνη ἠγαπάτο, καὶ τοσεῦτον ἄσχημος ὅσον ἐκεῖνη ἦτο ὠραία. Ἠράσθη αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἔσπευσε ν' ἀποκριθῆ εἰς τὸν ἔρωτά του, τῇ ἐρήνησεν ὅτι ἂν δὲν ἀπεφάσιζε νὰ τὸν δεχθῆ διὰ σύζυγόν της ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ, ἡδύνατο νὰ τὴν ἀφορπάσῃ καὶ διὰ τῆς βίας. Ἡ Σαβιλία ἐπροσκοιτήθη ὅτι ἐνέδιδε, καὶ προσεκάλεσε τὸν Γουδιχην εἰς τὸ γεῦμα. Ὁ Γουδιχης περιχαρὴς, καὶ λησμονῶν ὅτι δὲν κατῴρωθεσε τοῦτο εἰμὴ δι' ἀπειλῆς, ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν, συνοδευόμενος ὑπὸ τινων ὑπηρετῶν μόνον· εἰσελθόντων δὲ αὐτῶν, ἔκλεισαν τὰς θύρας, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Γουδιχης δεσμευθεὶς ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν. Ἐνταῦθα ὁ Λουκιανὸς ἐκβαλὼν τὸ ὠρολογίον του.

— Ἄ! εἶπεν, ἔχομεν ἀκόμη εἴκοσι λεπτὰ, ἄς καθίσωμεν διότι πρέπει νὰ ἴδω κερασμένους· ἔκοιθασαμεν, λοιπὸν, ἢ μᾶλλον κατεκλίθημεν ἐπὶ τινος χλοεροῦ πρηνούς, ἀπέναντι βήγματος τοῦ τείχους.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ ἱστορία σας δὲν ἐτελείωσεν;

— Ὁχι εἶπεν ὁ Λουκιανός, διότι καθ' ἑκάστην πρῶταν καὶ ἐσπέραν, ἡ Σαβιλία καταβαίνουσα εἰς τὴν φυλακὴν τὴν προσκειμένην εἰς τὴν τοῦ Γουδιχης, καὶ χωριζομένην ἀπ' αὐτῆς διὰ κιγλίδος μόνον, ἐπεδείκνυεν εἰς τὸν δέσμιον τὰ κάλλη της, λέγουσα. « Γουδιχης, πῶς σὺ τὸ ἔκτρομα ἠλιπίζεις νὰ ἀπολαύης τοιαύτης κολλοτῆς ».

Τὸ ἔασσανον τοῦτο διήρκεσε τρεῖς μῆνας, ἀναλαμβανόμενος δις τῆς ἡμέρας· εἰς δὲ τὸ τέρμα τῶν τριῶν μηνῶν, κατορθώσας ὁ Γουδιχης νὰ δωροδοκῆσῃ μίαν θεράπειαν, ἐδραπέτευσεν βιηθεῖα αὐτῆς· καὶ τότε, ἐπανεβῶν μετ' ὄλων του τῶν ὑποτελῶν, ἀνωτέρων ὄντων κατὰ τὸ πλῆθος τῶν τῆς Σαβιλίας, ἐκυρίευσεν τὸ φρούριον ἐξ ἐφόδου, καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸς τὴν Σαβιλίαν, τὴν ἐξέβησε γυμνὴν ἐντὸς κλωβίου, εἰς τὸ σκουροδρόμιον τοῦ δάσους τοῦ στομίου τῆς Κιλακίας, προσφέρων ἰδίαις χερσὶ τὴν κλεῖδα εἰς τοὺς βυλομένους νὰ εἰσελθῶσι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τῆς δημοσίας ταύτης ὀτιμώσεως ἡ Σαβιλία ἀπέθανε.

— Λοιπὸν, μοὶ φαίνεται ὅτι οἱ πρόγονοί σας δὲν ἐννοῦν κακῶς τὴν ἐκδικήσιν, καὶ ὅτι φονευόμενοι οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἀπλῶς διὰ πυροβολήματος ἢ διὰ τοῦ ξίφους, δεικνύουσι παρακμήν τινα.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι θὰ καταντήσῃεν νὰ μὴ φονεύονται πλέον. Ἀλλ' εἰς τὴν οἰκογένειάν μας δὲν συνέβη τοῦτο· οἱ δύο υἱοὶ τῆς Σαβιλίας, διατελοῦντες ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θεοῦ των, ἀνεδράφησαν ὡς ἀληθεῖς Κόρσοι, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Γουδιχης· ὁ πόλεμος οὗτος διήρκεσε τεσσαρὰς αἰῶνας, καὶ ἐτελείωσεν, ὡς εἶδετε ἐπὶ τῶν караβίων τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μου, τὴν 21 Σεπτεμβρίου, 1819, τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας.

— Ναι, τῷ ὄντι, ἐνθυμῶμαι τὴν ἐπιγραφὴν

ἐκεῖνην, τῆς ὁποίας τὴν ἐξήγησιν δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ σὰς ζητήσω, διότι ἅμα τὴν ἀέγνωσα κατέβημεν εἰς τὸ γεῦμα.

— Ἴδιῳ λοιπὸν αὐτῇ· Ἐκ τοῦ εἴκου Γουδιχης δὲν ἔμεινε τὸ 1819, εἰμὴ δύο ἀδελφοί, ἐκ δὲ τῶν εἴκου δὲ Φράγκη δὲν ἔμεινε εἰμὴ ὁ πατήρ μου, ὅστις εἶχε κυφειθῆ τὴν ἐξοδελεῖσιν του· τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν γάμον τοῦτον, οἱ Γουδιχαὶ ἀπεφασίσαν νὰ μὰς ξεπαστρεύσωσι διὰ μιᾶς πράξεως· οἱ εἰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν παρεφύλαττεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ὀλμέδου περιμένον τὸν πατέρα μου, ἐπιστρέφοντα ἐκ Σαρτηνίης, ἐνῶ ὁ ἕτερος, ὠφελιόμενος ἐκ τῆς ἀπουσίας ταύτης ἐμελλε νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν εἰκίαν μας. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐξετελέσθη μὲν, ἀλλ' οἱ προσβάλλοντες ἔπασαν εἰς τὸν λάκκον τὸν ὁπῶτον ἀνώρυξαν δι' ἡμᾶς ὁ πατήρ μου εἰδοποιηθῆς ἔλαβε μέτρα προφυλάξεως, ἡ δὲ μήτηρ εἰδοποιηθεῖσα ἐσαύτως, συνήθροισε τοὺς ποιμένας μας εἰς τρόπον ὥστε εἰς τὴν στιγμὴν τῆς διπλῆς ταύτης προσβολῆς ἑκάτερος εὐρίσκειτο εἰς ἄμυνον, ὁ μὲν πατήρ μου ἐπὶ τοῦ ἄρουρ ἦδη μήτηρ μου εἰς τὸν κοιτῶνά της· μετὰ πέντε λεπτῶν μάχην οἱ δύο ἀδελφοὶ Γουδιχαὶ ἔπασαν, ὁ μὲν κτυπηθῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου ὁ δὲ ὑπὸ τῆς μητρὸς μου. Βλέπων τὸν ἐχθρὸν του πίπτοντα ὁ πατήρ μου ἐξέβαλλε τ' ὠρολογίον τον ἦτο ἐνδεκάτη ὥρα! καὶ ἡ μήτηρ μου βλέπουσα τὸν ἐχθρὸν της πίπτοντα ἐστράφη πρὸς τὸ κρεμαστὸν ὠρολόγιον, καὶ ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ὥρα!

Τὰ πάντα εἶχον τελεῶσαι τὴν αὐτὴν στιγμὴν, καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον Γουδιχης. Ἡ οἰκογένεια δὲ Φράγκη νικηφόρος, τοῦ λοιποῦ ἠσούχασε, καὶ ἐπειδὴ ἐξετέλεσε τὸ ἔργον της ἀξίως εἰς τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων αἰώνων, δὲν ἀνεμίχθη πλέον εἰς τίποτε, ἀλλὰ μόνον ὁ πατήρ μου ἐνεγράφε τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν ὥραν τοῦ παραδόξου τούτου γεγονότος ἐπὶ τῆς ἀκτινίδος ἐκάστης караβίνας ἣτις ἐξετέλεσε τὸ χρέος της, καὶ τὰς ἐκρέμωσεν ἑκατέρωθεν τοῦ ὠρολογίου εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὰς εἶδετε· μετὰ ἑπτὰ μῆνας ἡ μήτηρ μου ἔτεκε δίδυμα, ἃ εἰς ἐκ τῶν ὀπίσθων εἶναι ὁ δούλος σας Λουκιανός ὁ Κόρσοσ καὶ ὁ ἕτερος ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Λουδοβίκος ὁ φιλόανθρωπος.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐπὶ μέρους τινὸς τοῦ ἐδάφους φωτιζομένου ὑπὸ τῆς αελήνης, εἶδον προσεκτεινομένην τὴν σκιὰν ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἑνὸς σκύλου ἢ σκιά αὐτῆ ἦτο ἡ τοῦ Ὀρλάνθου καὶ ἡ τοῦ Ἀδάμαντος.

Ταυτόχρονον δὲ ἠκούσαμεν τὸ κρούσμα τοῦ ὠρολογίου τοῦ Σουλλακάρου, τ' ὅποιον ἐσήμανεν ἑννέα ὥρας.

Ὁ Κύρ Ὀρλάνθου ἦτο ὡς φαίνεται τῆς γνώμης τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ, ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶχε διὰ γνομικόν του, ὅτι ἡ ἀκρίβεια ἐστὶν ἡ εὐγένεια τῶν βασιλέων.

ἦτο ἀδύνατον νὰ ἦναι τις ἀκριβέστερος τοῦ βασιλέως τοῦ ἄρουρ τούτου, εἰς τὸν ὅπιον ὁ Λουκιανός ὑπεσχέθη συνέντευξιν ἀκριβῶς εἰς τὰς ἑννέα ὥρας· Ἰδόντες αὐτὸν ἠγέθησαν ἀμφοτέροι.

Θ'.

Δὲν εἶπτε μόνος, κύριε Λουκιανέ; εἶπεν ὁ ληστής.
— Μὴ ἀνησυχῆ διὰ τοῦτο, Ὁρλάνδη· ὁ Κύριος οὗτος εἶναι φίλος μου, ὅστις ἤκουσε νὰ ὁμιλῶ περὶ σοῦ, καὶ ἠθέλησε νὰ σὲ ἐπισκεφθῆ· καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀρνηθῆ τὴν χάριν ταύτην.

Καλῶς ὠρίσαστε, Κύριε, εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶπεν ὁ ληστής, ὑποκλίνας, καὶ πλησιάζων.

Τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χειρισμὸν του μετὰ τὴν ἀκριβεστάτην εὐγένειαν.

— Πρέπει νὰ ἐφθάσατε πρό τινας ὄρας, ἐξηκολούθησαν ὁ Ὁρλάνδης.

— Ναί, πρὸ εἴκοσι λεπτῶν.

— Οὕτως ἔχει· διότι ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Ἀδάμαντος, ὅστις ὠλόλυξεν εἰς τὸ Μούκκιον, καὶ ὅστις πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἤδη ἤλθε καὶ μ' ἦρε· εἶναι κελὸν καὶ πιστὸν ζῶον, δὲν ἔχει οὕτω, Κύριε Λουκιανέ;

— Ναί, βίβλια, Ὁρλάνδη, ὠρίων καὶ πιστὸν, ἐπανελάθεν ὁ Λουκιανός, θωπεύων τὸν Ἀδάμαντα.

Ἄλλὰ, ἠρώτησα, ἐπειδὴ ἐγνωρίζετε ὅτι ὁ Κ. Λουκιανός εὐρίσκετο ἐδῶ πλησίον, διατί δὲν ἤλθετε τάχιον;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ ληστής, ἡ συνέντευξις ἦτο, εἰς τὰς ἐννέα, καὶ δὲν ἤθελεν εἶναι ἀκριβεία, τὸ νὰ ἔλθῃ τις ἐν τέταρτον ἐνωρίτερον ἢ ἐν τέταρτον βραδύτερον.

— Μήπως; μετέμψασαι, Ὁρλάνδη; εἶπεν ὁ Λουκιανός γελῶν.

— Ὄχι, Κύριε, πιθανὸν νὰ ἔχητε αἰτίαν διὰ τοῦτο· πρὸς δὲ τούτοις εἶπτε καὶ μετὰ σύντροφον, καὶ πιθανὸν ὅτι παρεβιάσατε τὴν συνηθειάν σας ἕνεκα τοῦ κυρίου τούτου· διότι καὶ ὑμεῖς Κ. Λουκιανὲ εἰσθε ἀκριβῆς, καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζω καλλίτερον ἀπὸ πάντα ἄλλον, διότι, πολλάκις ἠνωχλήθητε δι' ἐμέ.

— Δὲν ἀξίζει νὰ μ' εὐχριστῆς διὰ τοῦτο Ὁρλάνδη, διότι πιθανὸν αὐτῇ νὰ εἶναι ἡ τελευταία φορά.

— Δὲν ἔχετε νὰ μοι εἴπητε τίποτε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου Κ. Λουκιανέ; ἠρώτησεν ὁ ληστής.

Ναί, ἐὰν θέλετε νὰ με ἀκολουθήσατε . . .

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ Λουκιανός ἐστράφη πρὸς ἐμέ.

Μοὶ συγχωρεῖτε, Κύριε μοὶ εἶπεν.

— Καὶ βέβαια! τί θὰ πῆ!

Καὶ οἱ δύο ἀπεμακρύνθησαν, καὶ ἀναβάντες ἐπὶ τοῦ ῥήγματος, ἐξ οὗ ὁ Ὁρλάνδης ἐνεργήσθη, ἐστάθησαν ὀρθοὶ ὡς δύο φάσματα σκοτεινὰ, φωτιζόμενα ὀπίσθεν ὑπὸ τῆς σελήνης.

Τότε μόνον ἠδυνήθη νὰ πρακτηρῶσιν τὸν Ὁρλάνδην μετὰ προσοχῆς. Ἦτο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φέρων τὸ γένειον ἐν πλήρει αὐξήσει, καὶ ἐνδεδυμένος ἀπραχάλλακτα ὡς ὁ νέος δὲ Φράγκης, ἐκτὸς μόνον ὅτι τὰ ἐνδύματά του ἦσαν τετριμμένα ἕνεκα τῆς συνεχοῦς συναφείας αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐλατῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων διέτριβε, καὶ τῶν ἀκνηθῶν δι' ὧν πολλάκις ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ, καὶ μετὰ τοῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ ἐκοιμάτο τὴν νύκτα.

Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀκούσω ὅ,τι ἔλεγον, πρῶτον μὲν

διότι ἀπέχον ἐμαυτοῦ εἰκοσι περίπου βήματα, δεύτερον δὲ διότι ὠμίλων τὴν καρτερικὴν διάλεκτον. Πρακτῆρουν ὁμοῦ εὐκόλως διὰ τῶν χειρνομιῶν των· ὅτι ὁ ληστής ἀπέβριπε μετὰ μεγάλῃς ζέσεως τοῦ λόγου; τοῦ νεανίου, ὅστις ἐξέθετον αὐτοῦ; μετὰ ἀταρξίαν, ἣτις ἐδείκνυε τὴν ἀμεροληψίαν του ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῆς τῆς.

Τέλος δὲ τὰ κινήματα τοῦ Ὁρλάνδου ἔβαιναν ἤπτον συνεχῆ ἀλλὰ σφαιρότερα, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐφάνετο χυλωδέστατη. Εἰς μίαν δὲ τελευταίαν πρακτῆρησιν ἔκουσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τέλους ἔβαινε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν νεανίαν.

Ἡ συζήτησις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα εἶχεν ἀποπρακτωθῆ, διότι καὶ οἱ δύο ἐπληθύνον πρὸς ἐμέ.

— Φίλτατε ξένοι, μοὶ εἶπεν ὁ νεανίας, ὁ Ὁρλάνδης ἐπιθυμεῖ νὰ πιάσῃ τὴν χεῖρά σας διὰ νὰ σας εὐχαριστήσῃ.

— Καὶ διατί; ἠρώτησα.

— Διότι ἐνηρσθήθητε νὰ γίνητε ἀνάδοχος μου, τὸ ὑπεσχέθητε δι' ὑμᾶς.

— Ἐὰν τὸ ὑπεσχέθητε δι' ἐμέ, ἠξέστερε ὅτι δέχομαι, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζω περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐταίνα τότε τὴν χεῖρά μου εἰς τὸν ληστήν, ὅστις μοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ ἐγγίσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ἄερων τῶν δεκτύλων του.

— Τοιοῦτοτρόπως, ἐπανελάθεν ὁ Λουκιανός, δύνασθε νὰ εἴπητε εἰς τὸν ἀδελφόν μου ὅτι τὰ πάντα διωρθώθησαν, καὶ ὅτι ὑπεγράψατε ἐνταυτῷ καὶ τὸ συμβόλαιον.

— Λοιπὸν πρόκειται περὶ γάμου;

— Ὁχι ἀκόμη, ἀλλ' ἴτω; μετὰ τὸν καιρὸν. . .

Περιφρονητικὸν μειδίαμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ληστοῦ.

— Εἰρήμη μόνον, εἶπεν, ἐπειδὴ τὴν θέλετε, Κύριε Λουκιανέ, ἀλλ' ὄχι ἐπ' ἡμεῖς· τοῦτο δὲν διαλαμβάνεται εἰς τὸ συμβόλαιον.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἀλλὰ τοῦτο ἴτω; ὑπάρχει γραπτὸν ἐν τῷ μέλλοντι. Ἄλλ' ἂ; ἀλλάξωμεν ὁμίλιον· δὲν ἠκούσατε τίποτε ἐνῶ ὠμίλων μετὰ τὸν Ὁρλάνδην;

— Περὶ ὧν ἐφιλονησεῖσθε;

— Ὁχι ἀλλὰ περὶ ὧν ἔλεγε φρασιανός τις εἰς τὰ πέριξ.

— Ναί, τῷ ὄντι ἤκουσα νὰ κακκνίζῃ, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι ἠπατώμην.

— Δὲν ἠπατώσθε; ὑπάρχει φρασιανός εἰς τὴν μεγάλην κερσανίαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε Κ. Λουκιανέ, ἀπέχουσαν ἡμῶν ἑκατὸν βήματα. Τὸν ἤκουσα ἐνῶ διέβαινον.

— Καλὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν φάγωμεν αὔριον, εἶπεν ὁ Λουκιανός περιχρηθῆς.

— Ἦθελεν ἀξίζει κάτι τι, εἶπεν ὁ Ὁρλάνδης, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην ὅτι ἤθελον ἐκλάβει εἰς τὸ χωρίον ὅτι ἐπυροβόλησα εἰς ἄλλο τι παρὰ εἰς φρασιανόν.

— Εἰδοποίησα τὸ χωρίον, εἶπεν ὁ Λουκιανός. Ἴδου, ἐπρόσθεσε σφραγισμένος πρὸς με, καὶ ῥίπτω εἰς τὸν ὠμὸν του τὸ πυροβόλον, ὅπερ εἶχε γεμίσει· εἰς ὑμᾶς ἀνήκει ἡ τιμὴ.

— Με συγχωρεῖτε, δὲν εἶμαι τόσον ἐπιτήδειος ὅσον ὑμεῖς, καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ φάγω φρασιανόν, τραβήξατε ὑμεῖς.

— Βίβλια, ὑμεῖς δὲν θὰ ἦσθε τόσον συνειθισμένος εἰς τὸ κυνήγιον τῆς νυκτός, καὶ ἠθέλετε πυρο-

βολήσαι πολὺ χαμηλά· Ἄν δὲν ἔχητε τίποτε νὰ κάμνητε αὔριον εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἱκανοποιεῖσθε καὶ ὑμεῖς.

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕ ΣΕΒΙΓΝΗ.

Νὰ σας διηγηθῶ τὸν βίον τῆς Κυρίας δὲ Σεβιγνῆς; ὁ βίος τῆς εἶναι αἰ ἐπιστολαί τῆς. Ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μήπως κατηγορηθῶ ὡς πικρῶν μετὰ τὰς λέξεις, ἠθέλον σας εἰπεῖ ὅτι ἡ Κυρία δὲ Σεβιγνῆ εἶναι κάλαμος καὶ ὄχι γυνή. . . Ἠγεῖρετο καὶ ἔγραψεν, — ἐπρωγευματικῆ καὶ ἔγραψε, — ἐξήρχετο εἰς περίπατον καὶ ἔγραψε. — Νομίζω δὲ ὅτι (ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ διὰ τὴν παράδοξον ταύτην ὑπόθεσιν) καὶ κοιμώμενη ἔγραψε. Ἀπ' οὗ δὲ ἀπέθανε δὲν ἔγραψεν αὐτῇ ἡ ἰδία τὸ πῶς καὶ διὰ τί ἀπέθανε; — Περὶ τούτου ὁμοῦ δὲν εἶμαι τόσον βέβαιος.

Ἡ κυρία δὲ Σεβιγνῆ ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1626, ἐν Βουργουνδίᾳ, εἰς τὸ φρούριον τοῦ Βουρβιλλῆ.

Ἐπαυδρεύθη ἐν ἔτει 1644 τὸν Μαρκέσιον δὲ Σεβιγνῆν. . . κακοκέφαλον ἄνθρωπον, ὅστις, ὡς λέγει ὁ Κορβάρτος εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, « ἐσέβετο τὴν γυναῖκά του ἀλλὰ δὲν τὴν ἠγάπα, ἐνῶ αὐτὴ ἠγάπα μὲν αὐτὸν ἀλλὰ δὲν τὸν ἐσέβετο ποσῶς. »

Μετ' οὗ πολὺ χηρεύασα, (διότι τὸ ἑβδομὸν ἔτος τοῦ γάμου των, κατέθη τοῦ μαρκεσίου νὰ πάγῃ νὰ περαιοθῇ στὴν σὺδραν ὑπὸ τίνος ἀντεραστοῦ, διὰ τὰ μαύρα μάτια μιᾶς φίλης των) ἡ μαρκεσία ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν δύο τέκνων τῆς, γεννηθέντων αὐτῇ ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης, ἣτις δὲν ἦτο ἐκ τῶν κάλλινα συνηρμοσμένων.

Ὁ Μαρκέσιος δὲ Σεβιγνῆς, υἱὸς τῆς μαρκεσίας, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ του ἠγόρασε τὸν βαθμὸν ἀνθυπολοχαγοῦ εἰς τοὺς σωματοφύλακας τοῦ βασιλοπάιδος, ἀπ' οὗ ἔκαμε πολὺν κρότον διὰ τῶν παρεκτροπῶν του, μετεμελήθη αἰφνης, καὶ τέλος ὑπῆγε νὰ ζῆσῃ ἡσύχως ἐν Βρετανίᾳ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἐγημε τὴν θυγατέρα ἐνὸς μέλους τοῦ συμβουλίου.

Ὅσον δὲ διὰ τὴν Κυρίαν δὲ Γρινάνην, τὴν θυγατέρα τῆς Μαρκεσίας, καὶ σύζυγον τοῦ διοικητοῦ τῆς Προβιγκίας, ἀπαντες γνωσκουσιν αὐτὴν διὰ τῶν πρὸς αὐτὴν χαριστάτων ἐπιστολῶν τῆς μητρός τῆς.

Ἡ μαρκεσία ἀπεβίωσε τὴν 10 Ἀπριλίου 1696. Ἀξιόλογος δὲ τις συγγραφεὺς λέγει περὶ αὐτῆς ὅτι ἦτο λογία πλήρης καλοκάγαθίας, ζωηρότητας καὶ ἀφελείας, αὐτοσχεδιάζουσα κατὰ τὰς εἰσηγήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας τῆς, καὶ ζητοῦσα νὰ ἀρέσκη τοῖς ἄλλοις ὠφελοῦσα αὐτούς.

Τί τρώγομεν ;

(Συνέχεια)

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχη τις τροφήν ἰκανὴν πρὸς καταπαύσιν τῆς πείνης, πρέπει νὰ ἐξετάζη καὶ τὴν ποιότητα, τὴν θρεπτικότητα, καὶ τὴν ἐπὶ πόσον χρῆσιν, καὶ τοὺς συνδυασμοὺς αὐτῆς μετ' ἄλλων τροφῶν. Τὸ ἀρρώροτον (αγγω-ροοί) εἶ καὶ καλὸν τὴν γεῦσιν καὶ θρεπτικώτατον, καὶ εἰς αὐτὸ θεωρούμενον, δὲν διατηρεῖ τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν, ἐάν δὲν ἀναμιχθῇ μετ' ἄλλων ὑλῶν καὶ καταδικάζων τις κακοῦργόν τινα εἰς τὸ νὰ τρώγῃ μόνον ἀρρώροτων, καταδικάζει αὐτὸν εἰς ἀναπόφικτον καὶ βασανιστικὴν λιμοκτονίαν. Ἀνθρώποι τρεφόμενοι μόνον μετ' ἄλλων γεωμηλῶν μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας ἠθέλον ἀποθάνει δι' ἑλλείψιν τροφῆς, καίτοι ἔχοντες τὸν σόμαχον πλήρη τὸ ἄπαχον κρέας, ἀνευ λίπους καὶ κρυκεύματος ἠθέλον ἐπιφέρει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἄλλ' ἐάν πίνωμεν καρὲν τρώγοντες γεωμηλῶν, ἢ προσθέτομεν καὶ ἄλλα βοθητικά εἰς τὸ κρέας, δυάμεθα οὕτω νὰ παράγωμεν τὸ ἀπαιτούμενον ἄζωτον καὶ νὰ τρεφώμεθα· διότι καὶ αὐτὰ τὰ ἀρώματα καὶ κρυκεύματα τὰ ὅποια μεταχειρίζομεθα, δὲν εἶναι ἀπλῶς τροφῆ, ἀλλὰ τῆς ἀνάγκης πράγματα. Παραδείγματος χάριν, ὑπάρχει ποτε νόμος ἐν Σουηδία ὁ εἰς θάνατον καταδικαζόμενος στρατιώτης νὰ κρατῆται δέσμιος, ἔχων ἐν ἀφθονίᾳ ἄρτον καὶ ὕδωρ, οὐχὶ ὕμνος καὶ ἄλλας τὰ παθήματα του ἦσαν φρικώδη, καὶ μετὰ ἔξ ἴσως ἐβδομαδας, ἐδέχετο τὸν θάνατον μετ' ἀγκαλᾶς ἀνοικτάς, ὡς ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ἀφορητῶν δεινῶν.

Ἡ ἐπιστήμη μόνη δὲν μᾶς ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς τροφῆς· δὲν τρώγομεν ἵνα τρεφώμεθα μόνον ἀλλὰ καὶ ἵνα ἀπολαύωμεν ἡδονῆς ἐν τῇ τροφῇ. Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς, ὁ τρέψας εἰς εὐλογίαν τὴν κατάραν ἧτις μᾶς ἐστέρησε τῆς Ἑδέμ, ἠθέλησε νὰ δώσῃ μείζονα ἄζωτον καὶ φύσιν εὐγενεστέραν εἰς τὸ χρέος ὅπερ ὀφείλομεν εἰς τὸ χυδαῖον ἡμῶν σῶμα· ἔστῃσε φύλακας ἐν αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ, οἵτινες δοκιμάζουσι καὶ βασανίζουσι πᾶν τὸ προσερχόμενον, πρὶν εἰσαγάγειν αὐτό. Ὁ ὀφθαλμὸς βλέπει τὴν τροφήν, καὶ ἐκλέγει κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα, ἢ ἰς ἀποφασίζει κατὰ τὴν ὁσμὴν καὶ εὐωδίαν, καὶ τέλος ἢ γλῶσσα, ὁ δικαιοτάτος πάντων κριτῆς, γεύεται διὰ μυρίων ὄρατῶν νεύρων, καὶ κατὰ τὴν ἀδέκασον αὐτῆς, κρίσιν εἰσαγεῖ ἢ ἀποκλείει τὴν τροφήν. Ὁ ὀφθαλμὸς δύναται διὰ τῆς συνθεῆς νὰ συγκαταβαίνει εἰς τὰς παρὰ φύσιν ἐξεις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἢ ἰς δύναται ν' ἀπατηθῇ διὰ σφοδρῶν εὐωδίων, ἀλλ' ἢ γλῶσσα δὲν ὑποφέρει τὸν ζυγὸν τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης, καὶ εἶναι τὸσον ἀλόγητος ὅσον καὶ πιστή.

Οὕτω λοιπὸν, ἢ ἐπιστήμη εἶναι ὁδηγὸς ἀνεπαρκῆς, καὶ πρέπει νὰ συμπουλεύομεθα καὶ τὴν ἔμφυτον καὶ καλῶς γεγυμνασμένην γεῦσιν ἰδοῦν παράδειγμα τὸ ὅποιον ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείσῃ περὶ τούτου.

Ἐν ἔτει 1679, ὁ Παπῖνος βροζων ὁσᾶ ἐντὸς γύτρως ἰδιαίτερως κατασκευῆς, μετέβαλλεν αὐτὰ εἰς χυλὸν (πηκτὴν), καὶ ἐκουχᾶτο ἐπὶ τῇ ἐφευρέσει νέου καὶ εὐθηνοτάτου εἴδους τροφῆς· ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ Κάρολος ὁ Β'. ἐκλινεν εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὸ ὀλέθριον τοῦτο δῶρον, καὶ νὰ τὸ ἐπιβάλλῃ διὰ νόμου εἰς τὸν λαόν του· ἀλλὰ κατ' εὐτυχείαν τὸ κακὸν ἐμποδίσθη διὰ τοῦ ἐμπαιγμοῦ· Μακρὰ καὶ σεμνοπρεπῆς συνοδία σκύλων, φρόντων ἀναφροῆς κρεμαμμένας εἰς τὸν τραχήλον, διὰ τῶν ὀπίσθων ἰκέτευον τὸν βασιλέα ν' ἀφήσῃ τὰ ὁσᾶ εἰς τὸ δυστυχῆς αὐτῶν γένος, ἐπαρουσιάθη εἰς τὴν οὐλήν.

Τὸ αὐτὸ δὲ πείραμα ἐπανέληθη μετὰ πλείονος, ἀν ὄχι καὶ μετὰ κρείττονος ἐπιτυχίας, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας· ἐξοχὸς τις χημικός, δ' Ἀρκέτις τὸ ὄνομα, ἐκήρυξεν ὅτι τὰ ὁσᾶ βρασζόμενα ἐπὶ πολλὰς ὥρας, δίδουσι τούλαχιστον τὸ ἥμιον τῆς τροφῆς, ἢν δίδει τὸ καλὸν καὶ πολυδάπανον κρέας.

Ἡ θεωρία τοῦ ἥτο βράσιμος, καὶ ἢ ἐφευρέσει χειροκροτήθη ὁ ζωμὸς τῶν ὀστέων κατῆρη ἢ τροφῆ τοῦ συρμού, καὶ κατεπλημμύρησε τὰ νοσοκομεία, τὰ ἄσυλα τῶν πτωχῶν καὶ τὰς φυλακὰς· ἀλλ' εἰς οὐδένα, πλὴν τοῦ δ' Ἀρκέτου, ἤρρακε. Ἡ το πρόληψις τοῦτο, ἢ ἀνόητος φαντασία· οὐδὲν τειοῦτον· Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὅτι καὶ λιμοκτονούντες κύνες ἀπέβρισαν τὸν πολυθρύλλητον ζωμόν, καὶ ποτικὸι φαγόντες πᾶν ὅτι εὖρον καὶ αὐτὸ τὸ δέρμα τῶν πεδιλῶν, ἀφῆκαν τὸν ζωμόν τῶν ὀστέων ἀνεπαφον τὸ γεγονός δὲ τοῦτο ἐξέπληξε τοὺς ἀθρώπους! Δωρίστη, λοιπὸν, ἐπιτροπὴ ἵνα ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἄνδρες ὅποιοι ὁ Δουπουτηρένος καὶ ὁ Μαγεμειῶν ἀνέλαβον τὸ ἔργον, καὶ μετὰ πολυετῆ καὶ ἐνδελεχῆ ἔρευναν ἀπεφάναντο γνώμην κατὰ τῆς νέας ἐφευρέσεως· εὗρον ὅτι ὁ ἄρτος καὶ τὸ κρέας διδόμενα μετὰ τοῦ ζωμοῦ τούτου, δὲν καθίσταντο θρεπτικώτεροι ἢ ἀνευ αὐτοῦ· ὅτι κύνες λιμοκτονούντες δὲν ἠθέλησαν νὰ μετάσχωσι τῆς τροφῆς ταύτης, καὶ ὅτι χημικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ἢ μεγάλη θερμότης ἢ ἀπαιτούμενη πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ γλοιου τῶν ὀστέων, καταστρέφει τὴν θρεπτικὴν δύναμιν τῶν.

Οὕτω λοιπὸν, ἢ γεῦσις ἐκέρδισε τελείαν νίκην κατὰ τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἔδειξε πόσον οὐσιώδης εἶναι ἢ ἔμφυτος κλίσις δι' ἢς ἐπρόκισεν ἡμᾶς ἢ ἀγαθοεργὸς σοφία τῆς φύσεως.

Ἡ αἰσθησις αὐτὴ δύναται βίβαια νὰ καλλιεργηθῇ ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη· καὶ ὡς ὀφθαλμὸς ὅστις παιδιδόθεν δὲν εἶδεν ἄλλο ἢ γελοιογραφίας καὶ ἀθλίας εἰκόνας, καὶ τὸ εὖς τὸ ὅποιον δὲν ἤκουσεν ἄλλο ἢ κακοφωνίας, ταχέως καθίστανται ἀνεπίδεκτα τῶν ἡδονῶν τῆς μουσικῆς καὶ ζωγραφικῆς, οὕτω καὶ ἢ γεῦσις δύναται νὰ διασπαρῇ διὰ τῆς διηνηκοῦς χρήσεως ὀμῆς καὶ τραχείας ὑλῆς, ἢ ἀβροτάτων καὶ τρυφῆ-

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ. ΚΑΙ Η ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

Ο ΕΠΙΣΕΙΚΝΙΜΙΝΟΣ.

Ὁ ποτὴ νεανίας, Κ. Μετίφωρος, εἶναι ὁ ἐπιδεκτικώτατος πάντων ἔσους γυαρίζω, καὶ ὁ μάλιστα προσκολλώμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν γαλλικὴν φιλοφροσύνην· καταβάλλει πάσον προσοβειαν εἰς τὸ νὰ συνδέσῃ τὴν εὐγένειαν τοῦ Ἥ'. οἰώνος μετὰ τὴν εὐτυχῆς ἡμῶν, ἔθεν προκίπτουσιν ἐνιοτε μικραὶ σκηναὶ λίαν γελοῖαι. Ὅταν τις διηγῆται συμβάν ὅποιον δῆποτε, φαίνεται λίαν προσεκτικὸς καὶ ἀπεβροσθμένος ὑπὸ τῆς διηγήσεως· καὶ ἀν θελήσῃ τις νὰ παρεμβολῇ λέξιν « Σιωπῆ ! σιωπῆ ! » λέγει αὐτὸς, νεύων καὶ διὰ τῆς χειρὸς. Ἐάν ἢ διηγουμένη ἦναι Κυρία, εἰς τὰ συγκινητικὰ μέρη τῆς διηγήσεως ὑψόνει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκπέμπει ἑαθεῖς στεταγμένους, καὶ διὰ τῆς εὐμεταβλήτου ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του, ζητεῖ νὰ εἰκονίσῃ τὴν ἐντύπωσιν ἢν πρέπει νὰ προξενῇ ἢ διήγησις· μὲν παρέστησέ ποτε δακρύων τὴν λύπην ἢν ἡσθάνθη ἀκούων κυρίαν τιὰ διηγουμένην λεπτομερῶς τὸν θάνατον τοῦ γάτου τῆς ! ὅταν τελειώσῃ ἢ διήγησις, ἐάν ἢ διηγουμένη εἶναι κυρία ἀσπάζεται τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὰς ἀβροθείας τῶν δακτύλων, ἀφ' οἷ τῆς ζητήσῃ χωριέντως τὴν ἀδειαν ἐάν δὲ ἦναι ἀνθρ., εἰς τὴν παραφορᾶν τοῦ ἐνθουσιᾶσμοῦ του, ἀρπαζει τὴν χεῖρά του, σφίγγει αὐτὴν εἰς τρόπον ὅστε νὰ τρίξωσι τὰ ὁσᾶ τῆς· προτιμᾶ νὰ γείνη κορμάτια πορὰ νὰ διελθῇ τὴν θύραν πρὸ ἄλλου τινός, καὶ ποτὲ δὲν ἐκαθίσειν ἐν τινὶ αἰθούσῃ ἐν ὅσῳ ὑπῆρχέ τις ἰσόμενος· τὸ μέλι καὶ ἢ Ζαχαρίας ἐκρέουσιν ἀπὸ τοῦ σώματός του μετὰ τῶν λέγων του, καὶ ἢ φωνή του εἶναι πάντοτε γλυκεῖα ὡς οἱ γλυκύτατοι φθόγγοι τοῦ αὐλοῦ. Ἀλλῶς τε εἶναι ἀνθρώπος εἰδήμων τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς πάντος ἔθνους καὶ πάσης ἐποχῆς. Τὸν ἀπαντῶ ἡμέραν τιὰ ἐν τῷ Δουξεμ-βούργῳ, καὶ μόλις μετ' ἐπέσει μακρὸθεν τρέχει πρὸς με, με σφίγγει τὰς ἀγκάλας του, εἰς παρ' ὀλίγον νὰ με πνίξῃ, καὶ με χονδροφιλῆ ἑκατέρωθεν.

« Τί διαβολο ! τῷ λέγω ὁρεκτὰ θυρωμένως, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ με ἑκαπελλάσῃς, νὰ με χυλάσῃς τὸν λαιμοδέτην, καὶ πρὸ πάντων νὰ με πνίξῃς.

— Ἐλεγον μοι φίλε, λιποῦμαι ὅτι δὲν ἐννοεῖτε τὴν σημασίαν ἐῶς φιγματος· ἢ φύσις ἐκομην αὐτὸ ὄργανον τῆς ἀλλάλου ἐκείνης γλώσσας, ἢν δικαίως ὀνομάζουσιν γλῶσσαν τῆς καρδίας κατ' ἐξοχὴν· πᾶν αἰσθημα σοργῆς, ὅποιονδῆποτε χρωματισμοῦ καὶ ἀν ἢ, εὐρίσκει ἐν τῷ φιλήματι τὴν φυσικωτάτην καὶ εὐγλωττοτάτην ἑκφρασίν του· ὡς ἐνδείξις ἔρωτος, σεβασμοῦ, φιλίας, εὐγνωμοσύνης, εἰρήνης, ἔλεους, τὸ αὐθόρμητον τοῦτο κίνημα μετέχει τρόπον τιὰ τῆς φύσεως τοῦ ὅρκου»

(Ἐπειτα συνέχεια).

λῶν φαγητῶν· ἐντεῦθεν ἢ διαφορὰ τῶν ὀρεξεων μετὰ βερβαρῶν καὶ μάλλον πεπολιτισμένων ἐθνῶν· τὰ ἀθλία ἐθνη ἀγαπῶσιν ἀθλια τροφή, καὶ ἢ μαγειρικὴ δύναται νὰ ἦναι τὸσον καλὴ ἢ κακὴ ὅσον ἢ μουσικὴ· Ὅσον ὑψηλοτέρα ἢ ἀνατροφῆ ἐῶς ἐθους, τὸσον ἢ τροφή του εἶναι καλλιτέρα. Δὲν εἶναι ἐξ ἀνάγκης τεχνικώτερα καὶ ἐκλεκτοτέρα, διότι καὶ ἐνταῦθα ἢ ἀπλοῦς εἶναι ἢ ὑψηλοτάτη τῶν τεχνῶν, καὶ κάλλιστα προσεφροσμενῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ὀποιᾶς ἀφορᾷ, καὶ παρέχει πολλῶ μείζονα ἡδονήν, ἐνῷ ἐκπληρεῖ ἐντελῆστα τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τοῦ διατηρεῖν τὸ σῶμα. Ὑπο τὴν ἐποψίν ταύτην θεωρούμενη ἢ τροφῆ ἔθνους τινός, δεῖκνύει τὴν ὑψηλὴν ἢ ταπεινὴν κατάστασιν του εἰς τὴν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ χηρσιμεύει εἰς τὸ νὰ προσδιορίζῃ τὸν βαθμὸν ἢν κατέχει μετὰ τῶν ἔθῶν τῆς γῆς.

Ἡ φουλοβιός ἀσωτεία καὶ σπατάλη τῶν Ῥωμαίων οὐδὲν ἄλλο ἐστίν ἢ ἀπέδειξις τῆς παρασκῆς των, καὶ αὶ φυλαί τῆς ἐρήμης, αἵτινες καταβροχθίζουσι τὸ χυδαῖον καὶ τρώγουσιν ἀνθρώπινον σῆμα, δύναται ἐκ τούτου μόνον νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς ἀνθρωπότητος.

Οὕτω λοιπὸν, ἢ ἐκλογὴ τῆς τροφῆς καταδεικνύει τὴν μάλλον ἢ ἡτίον εὐγενηφύσιν τοῦ ἀθρώπου, ἐν τῷ αὐτῷ ὥστε καὶ ἐν τῷ ἔθνει. Αἱ κτηνώδεις φυλαὶ τρέφονται ὡς κτήνη, καὶ ὁ ἀγενὴς ἀνθρώπος ἐσθίει τροφήν ἀγενή, ὡς αὶ ἐσθίεται καὶ οἱ σκώληκες· διότι, ὡς περ' ὁ τοῦ ἔχει ἰδίους καὶ μεγάλους νόμους περὶ καλλονῆς, οὕτω καὶ ὁ οὐρανόκομος οἰ Σιναι δεικνύουσι τὴν ἑλλείψιν τῆς τοῦ καλοῦ αἰσθησεῶς των οὐ μόνον ἐν τῇ λοτρεία βδελυρωτάτων θεοτήτων, καὶ διὰ τῆς σκληρᾶς ἀναπηρώσεως τῶν γυναικῶν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τρώγοντες ὡς ἀβροτάτην τροφήν τὰς φαλακὰς τῶν χελιδόνων, καὶ τὰς δυσάδεις καὶ μυσαρὰς σῆμας τῶν ὀλεθριῶν (Irepang). Ὁ Μεγγόλος ὅστις ποχθίνει τοὺς ποτικὸς καὶ τὰ ποτικία ὡς χυδαῖους, καὶ σφαζει μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καὶ φέρεῖ αὐτὰ εἰς τὴν ἀγορᾶν κρεμζόμενα ἐπὶ μακρῶν καὶ λευκῶν βάρβων, εἶναι τὸσον τρανὴ ἀπόδειξις τῆς βερβαρότητος τοῦ γένους του, ὅσον ἢ τὰς σελιδὰς τῆς ἱστρίας του ἀτιμαζούσα ὀμότης, καὶ ἢ ζοφερά ἀμάθεια ἢτις ἐπικαθίται εἰς τὸ πνεῦμά του. Ὁ Ὄτομάκκς ὁ πλερῶν τὴν γοσέρα του μετ' ἀχρεῖον πλὸν, διὰ μόνος τῆς συνθεῆς του σχηματίζεται ὡς τὸ ἀπότρυμμα τοῦ ἀνθρώπινου γένους· καὶ ὁ μακρὸθυμος ἰνδὸς θέλει διατελεῖ αἰεὶ δούλος τοῦ καλῶς τρεφόμενου Εὐρωπαίου, ἐν ὅσῳ ζῆ μόνον μετ' ἄλκατικᾶ καὶ αὐτὰ τὰ ἐθνη τὰ τρεφόμενα ὑπὸ κρέατος μόνον, δίδουσι μονομερῆ ἑκφρασίν εἰς τὸν χαρακτῆρά των· γίνονται σκληροὶ, ὀργίλοι, ἀνυπόμονοι καὶ αἰμοχαρεῖς· παρ' αὐτοῖς οὕτε τὸ σῶμα οὕτε ἢ ψυχὴ ἐκπληρεῖ ἐντελῆς τοὺς μεγάλους νόμους τῆς φύσεως· ἢπὸ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐποψίν ἐξεταζόμενον τὸ « Τί τρώγομεν » δὲν εἶναι ἀναξίον σπουδῆς καὶ ἀξίον ἐνδιαφέροντος.

καί είναι σχεδόν επίσης ισότιμοι και απαράδεικτοι.
Α! Οσπίσις φίλε, ΐεν σης φίλο εις πραάδειγμα
τά Φιλήματα ΐωάννου του δεικέρου, πόνημα
ἐξαιρετον μὲν, ἀλλ' ἴσως ἤθελε σῆς φανῆ λικιν ἔσω-
τικόν, ἀλλ' ἔνι κυριώτατος τὸ βιβλίον τοῦ ΐω-
άννου δὲ λα Κίτσα, κυριαπιτῶπου τοῦ Βενεδέντου,
(ἐκείνου τοῦ γριῶ κυριαπιτῶπου!) ἠθέλατε μάθει
ὅτι δὲν ὑπάρχει τῶντε: φιλορευτήτης ἐκρετετοίρα.
Διὰ τοῦτο λικιν ὁ ἔριος οὗτος ἠνῆρ οἰατέριε τοῦς
ἔχοντας μακρὰ μύσην, καί συμδουλεύει τῆς κυρί-
ας αἰτινας ἔχουσι τὸ ἰλάττωμα τοῦτο νὰ λάθωσιν
ἑραστῆς σιμοῦς.

« Ἄλλοτε ἀπλῶς ἐν φίλημα ὑπεχρέου περισσό-
τερον τοῦς ἐραστῆς, ἢ ὅταν ὑποχρεοῖ αὐτοῦς τὴν σῆ-
μερον τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου. Περισιπίει δικαί-
ωμα εις τὴν μελλόνυμφον, δι' οὗ ἐν ὁ νομῆριος ἀ-
πέθησε πρὸ τοῦ γάμου, ἐκληρονόμει τὸ ἦμισυ
τῶν ὑποσχεθέντων αὐτῇ διὰ τοῦ συμβολαίου. Τὸ
φίλημα ἐπὶ τῆς προσηῖ; εἰναι συνθήκη ἄκτουδῶ πρὸς
βεδωῖωτιν τῆς φίλιαν, συμριλιώτως κτλ. Ἦτο ἐν
χρήσει εις τὰ πανεπιστήμια διὰ τὴν χειροτονίαν τῶν
διδασκτόρων καὶ καθηγητῶν καὶ δι' ἄλλας τελετῆς.
Ἄλλὰ τὸ φίλημα τὸ ὅποιον ὁ Κύριος ἡμῶν ἔδωκε
τοῖς Ἄποστόλοις αὐτοῦ, τὸ φίλημα ἐκείνου τῆς εἰρή-
νης ὑπερ ἔσωσε τὸν κόσμον! »

— Δὲν μοι ἀνκρέστε καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τῶ
ἔδωκεν ὁ ΐουδῆς, καὶ τὸ ὅποιον κατέστη ὁ τύπος
πάσης βδελουρῆς προδοσίας.

— Φίλε μου, ἄ; ἀφῆτωμεν τὸν μῶμον ὅστις
προσῆφθι ἀπὸ τότε μέχρι τῆς σῆμερον εις τὸ φί-
λημα τοῦ ΐουδα, καὶ ἄ; ἐκβάλωμεν ἀπὸ τὸν νοῦν
μας πᾶν ὅ, τι κατακρινόμενον ὑπὸ τῆς ἠθικῆς, δύ-
ναται νὰ ἰλάττωσῃ τὴν ἀγνότητα τοῦ φιλήματος.
Α! ἂν ἐδλέπετε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς Ἀκαδημίας
καὶ τοῦ λαοῦ, ὅτε ὁ Βαλτιέρος ἐφίλησε τὸν Φραγ-
κλινον, ἐν πλήρει συνεδριάσει « ΐδου ἡ μεγαλο-
φυεῖα ἀσπὶζομένη τὴν ἐλευθερίαν! » ἐρώναζον
πανταχόθεν, καὶ ὁ πικτῆρ μου ἐδάχρυσεν ὁσάκις
μοὶ διηγεῖτο τὸ συγκινητικόν τοῦτο ἀνέκδοτον.
Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ δὲν εἶδον μετ' ἐνθουσιασμοῦ
τὸν ΐουλιον τοῦ 1830, τὸν γάμον τῆς μοναρχίας
μετὰ δημοκρατίας, συναπτόμενον διὰ τοῦ φιλήμα-
τος τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ τοῦ Λαφραγέτου!

— Χαρὰ στὸ γάμο καὶ τοῦς κερπῶς ὅπου πα-
ρήγαγε!

— Ὅπως δῆποτε καὶ ἂν ἐχη τὸ πρᾶγμα, ὁ ἀσπασ-
μὸς ἐστὶ δειγμα τῆς μεγίστης ὑπολήψεως· ἐνίοτε δὲ εἴ-
ναι δειγμα σεδασμοῦ τὸ ὅποιον ἀπονέμει τὸ μεγα-
λεῖον εις τὴν ἄξιαν τοῦ πένητος· οὕτω πικραδεύ-
ματος χάριν ὁ Ἀλκίνης Χαρτιέρος ἦτο ὁ πολυμα-
θέστατος, ἀλλ' ἐν ταῦτῶ καὶ τὸ ἀσχημότερον γε-
ρόντιον τῆς ἐποχῆς του· καὶ ὁμοῦ ἐν τῶ ἐνοιμαῖτο
Μαρία ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας, καὶ σῆζυγος Λου-
δοβίκου τοῦ ΙΑ'. ἐφίλησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

« Οἱ Ἀγγλοὶ ἐνοοοῦσι κάλλιον ἡμῶν τὴν σπου-
δαῖότητα τοῦ φιλήματος, διότι οἱ νόμοι των κα-
ταδικάζουσιν εις ὑπέρογκον πρόστιμον καὶ φυλά-

κισιν, τὸν ὅστις ἤθελε φιλήσει νεάνιδα ἄνευ τῆς
συγκαταθέσεώς της.

« Εἰς ἄπειται τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀλλῆς εἰσῆχθη ἡ
συνῆθει τοῦ φιλεῖν τὴν χεῖρα τοῦ μονάρχου εις ἐ-
πιτήμια; περιερίπτει, καὶ μέλιστα ἐν Γαλλίᾳ ἡ χαρί-
εσσα αὐτῆ τελετῆ ἐπανελκμδένετο σχεδὸν καθ' ἐ-
κἀστην ἐπὶ τῆς παλαιῆς μοναρχίας.

« Ἄλλὰ ψεῖ! ἐπιθέτεται ὁ Κύριος Μελίρερος;
μὲ τόνον ἀκερβῶνιουτος, καὶ ὀψῖων τοῦς ὄρθαλ-
μοῦς πρὸς τὸν κύριον, — ρεῖ! τὰ πέντα μετα-
βάλλοντα εις τὸν φιλότη τούτου κόσμον, καὶ αἱ
κἀλλίσται συνῆθειαι καταστρέφονται ἐν τὸν καιρὸν.
Νὰ σῆς; πῶ τῆ ἀμειρίαν μου, ἀγαπητέ μοι φίλε!
τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον μὲ κἀνευι νὰ λυπῶ-
μαι διὰ τὴ ἀπώλειαν τῆς παλαιῆς μοναρχίας μας,
εἰναι ὅτι δὲν ἐπικρατεῖ πλέον ἡ συνῆθει τοῦ φιλεῖν
τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως. »

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐβῆρθη εις τὸν λιμὸν μου
καὶ δευτέρῳ φρικῶν, μὴ ἔδωκεν, εἰ καὶ ἄκοντος
ἐλαῦ, τὸν ἀδελφικὸν ἐναγκαλισμὸν, ἐλάττετο τῶν
δίῶ χερῶν μου, τῆς ὅποιαν ἐσφιγῆς φιλικώτατα,
καὶ τέλος μὲ ἀρῆκεν, ἀλλ' ὄχι χωρὶς νὰ τραπῆ τοῖς
ἡ τετρακίς, ὅπως μὲ ἀποχαιρετήσῃ χαιρῆστατα διὰ
τῆς χεῖρός

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

- 1. Ὁ ὑπερβολῆ χρώμενος ψεύσης ἐστὶ.
2. Ἐν ἐπιθυμῆς νὰ νομιζήσῃ εἰλικρινῆς, με-
τρίασε τῆς ἐκφράσεις σου.
3. Τὸ ἐλάχιστον ἐλάττωμα τῶν φίλων τοῦ φι-
λήματος ἐστὶ τὸ νὰ ἦναι ὀχληροὶ καὶ δυσάρεστοι.
4. Εἰς ἐπίσκεψιν σοδοκῶν, τὰ φιλήματτα καὶ
μεταξὺ κυριῶν δεικνύουτιν ἑλλειψιν καλλῆς συμ-
περιφορῆς.
5. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ εις ἀπλὴν ἐπίσκεψιν αἰθούσης,
ἐκὸς; ἐν ὁ ἐπισκεπτόμενος εἰναι συγγενῆς ἐκ τοῦ
πλησιῶν, τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἢ τῆς οἰκοδεσποίνης.
6. Ἄλλ' ὅπου; δῆποτε, ἐν ἀπαντήτῃτε ἐν τινι
αἰθούτῃ τὸν κάλλιστον φίλον σῆς, ἢ ἄθροπων οἰ-
κειότατον, δὲν πρέπει νὰ τὸν φιλήσῃτε, ἔσω καὶ
ὅτι δὲν τὸν εἰδεθε πρὸ ἐνός ἔτους.
7. Ἄλλως τε τὰ φιλήματτα καὶ τοῦς ἐναγκα-
λισμοῦς δὲν βλέπει τις ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰμῆ
μεταξὺ τῶν μικροπολιτῶν (petite bourgeoisie)
καὶ τῶν χωρικῶν.
8. Ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος τοῦ φιληματῆ καὶ ἐνα-
γκαλισμῶ εἰναι τὸ νὰ φκίνηται γελοῖος.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

(Συνέχεια).
Ἡ Σωτάννα ἐκέθῃσε, καὶ πέρκυτα δεκαπέντε
ἢ εἴκοσι δίοπτρα (ἢ διελουσκότια) διευθύνθησαν
κατ' αὐτῆς, καὶ ἠεούθησαν παντὸς εἶδους θαυμασ-
τικῆ ἐπιφωνήματτα, συνωδουμεία ὑπὸ σοιχημάττωι ὅτι

δὲν ἦτο εικοσκατῆς, ὅτι ἦτο ἱταλίς, ὅτι εἶχε πλου-
σιώτερον κόμην τῆς χαιουτρίας Βασιόντας, καὶ ὅτι
ἡ πόρπη τῆς ἤνιζε 2,000 λιρῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Ἀκτουύρης Λουίκης ἐπαύθησε καὶ αὐτὸς νὰ σοι-
χηματίσῃ, καὶ μέλιστα νὰ ἐμιλῆτῃ, ἀλλ' ὁ τριτ-
τακῆστος Σελιαγκάκης τοῦ εἶχε κλεψῆι τὸ ψαλι-
δοειδὲς δίοπτρόν του.

Καὶ τί ἦτο ὁ Ἀκτουύρης Λουίκης ἄνευ τοῦ δίοπ-
τρου του;

— Ἐγὼ γνωρίζω τὰ μαλλια τῆς Βριόντας! εἶπεν
ἀλλὰ μετὰ τινος συστολῆς, σῆς ὀμιλῶ σπουδαίως. . .
εἰναι ὠραῖα μαλλιά! . . . Δὲν βλέπω τὴν κυρίαν
ταῦτην, εἰ δὲ μὴ ἤθελα σοιχηματίσει ὅτι, θέλετε.
Ἄλλ' ἔχω πεποίθησιν σον ἀγαπητόν μου τὸν Βριάντα.
Ζήτω ὁ Βριάν! φιλάτε Βριάν εἰπέ μοι τὴν γνώμην
σου περὶ τῆς κόμης τῆς ὠραίας ταῦτης ζῆνης.

Ὁ δὲ Βριάν ἐκάθητο ἐν τῶ σκοτει, εις τὸ ἐνδο-
τατον τοῦ θεωρείου, χασμώμενος ἐνθουσιωδῶς.

— Εἶδε κανεῖς ἐξ ὑμῶν τὸν ἀδελφόν μου τὸν
μιλόρθον; εἶπεν, ἀντί ν' ἀποκριθῆ εις τὴν ἐρώτη-
σιν τοῦ Ἀκτουούρη Λουίκη.

— Δὲν ἔχω τὸ δίοπτρόν μου ἀγαπητέ, ἀπεκριθῆ
ὁ τελευεσιος οὗτος.

Οἱ λοιποὶ ἀπεκριθῆσαν ἀμνηστικῶς, ἀλλ' εἰς ἐξ
κῦτων ἐπρόσθεσεν.

— Μῆπως ἤλθετε νὰ τὸν πληρώσῃτε διὰ τὴν
σύνταξίν του, Ἀνσεστερ;

— Ναί, δι' αὐτὸ ἤλθον, κύριοι.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἡγέρθη, καὶ προῦκυσεν ἐκ τοῦ
θεωρείου.

— Τί θεῖον κάλλος! εἶπεν ἰδὼν τὴν Σωτάνναν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ ὑποκόμης, τώρα
δύναμαι νὰ ὁμῶσω ὅτι εἰναι θελκτικωτάτη! . .
ἔχω τυφλήν πεποίθησιν εις τὸν ἀγαπητόν μου
Βριάντα.

— Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριοι, εἶπεν οὗτος ὑπά-
γωγ νὰ εἴρω τὸν κύριον ἀδελφόν μου.

— Ὁ ταλιέπωρος ὁ κόμης! εἶπέ τις ἄδωνις ἀφ'
οὔ ἐξῆλθεν ὁ Βριάν, ἠξεύρετα, κύριοι, ὅτι ἂν ἤμην
εις τὸν τόπον τοῦ λόρδου Ἀσπροπυργίτου, ἐ διάθο-
λος οὗτος ἤθελε νὰ μὲ ξελωλάνῃ!

— Τῶ ὄντι! εἶπεν ἄλλος.

— Καλὰ τοῦ τῆς φκίανει ὁ Βριάν, καὶ ἔχει δέ-
κκιον! εἶπε τρίτος τις καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ ὀμι-
λῶσι περὶ κυνηγίῳ, χορευτριῶν, κυριῶν, γιλεκίων,
σαμπάνιας, μασιγίων, ἀλόγων. κ.τ.λ.

Ἡ Σωτάννα καὶ ἡ κόμησση ἐμειναν μόναι καὶ ἀν-
τικρὸ ἀλλήλων. Ἡ Λαίδη ἱβράελλα εἶχε βέβαια,
πολλοῦς λόγους νὰ προκαταληθῆ ἐναντίον τῆς
γυναικὸς ταῦτης, τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῇ το-
σοῦτον ἀποτόμως, τὴν ὅποιαν ὁ Ρίο-Σάντος εἶχε
γνωρίσει, καὶ τῆς ὅποιαν τὴν θεραπεῖαν περὶ πολλοῦ
ἐποίητο· ἀλλ' ἀνόητος ὁ θέλων νὰ ὑπὸσάλλῃ εις
λογικὰς ἢ καὶ πραγματικὰς αἰτίας τὰ αὐθόρμητα,
ταχῆα, καὶ ἀλλόκοτα αἰσθήματα, τουτέστι τὴν

γυναῖκα ἢ ἂν θέλετε τὴν συνείδησιν τῆς γυναικὸς;
δῆλαδῆ τὸν ἐγκέρχλον καὶ τὴν καρδίαν της.

Ἡ κόμησση προσειλεγύθη ἀναποδράστως πρὸς
τὴν Σωτάνναν, καὶ ἀμρότεροι ἠσθῖνθησαν συμ-
πάθειαν πρὸς ἀλλήλας πρὶν ἀνταλλάξωσιν ἄλλους
λόγους ἢ τῆς τετριμμένης φράσεως τῆς παρουσιά-
σσω; ἄμα δὲ ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν, ἐνόησαν
ὅτι ἤθελον ἀγαπᾶν ἀλλήλας.

Συνομιλοῦν λοιπὸν χωρὶς νὰ δώσωσι τὴν ἐλαχίστην
προσοχῆν εις τοῦς θερῦδους τοῦ Θεωρείου τοῦ δια-
βόλου, ὡς ἐκάλει αὐτὸ ὁ Ἀκτουύρης-Λουίκης, ὅτε ὁ
Βριάν δὲ Ἀνσεστερ προῦδραλεν ἐκ τοῦ θεωρείου τού-
του, ἵνα θεωρήσῃ τὴν Σωτάνναν. Ἡ ὠραῖα κόρη τὸν
περετῆρησε καὶ ἐξῆθη εις τὸ μέσον φράσεως τινος
μόλις ἀρχισίας, καὶ ὀλη ἡ ὑπαρξίς της κατέστη αἰ-
φνης ἀκίνητος. Τὸ βλέμμα τοῦ Βριάντος τὴν ἐπλη-
ξεν εις τὴν καρδίαν καὶ εις τὴν κεφαλὴν, καὶ εις
ὄλον τὸ σῶμα, ὡς τὸ ἠλεκτρικὸν τίναγμα τῆς ἐπ-
αφῆς τῆς νάρκης (1) ἐπὶ τοῦ σώματος ἐνὸς κολυμ-
βητοῦ.

Τόσον δὲ σφοδρὸν καὶ αἰφνῆδιον ἦτο τὸ τίναγμα,
ὅτε τὸ ἠσθῖνθη καὶ ἡ κόμησση. Παρετῆρησε τὴν
ῶχροτητα τῆς Σωτάννης, καὶ ἀκολουθοῦσα περιέρο-
γως τὸ βλέμμα της εἶδε τὸν Βριάντα ἐξερχόμενον
ἐκ τοῦ θεωρείου τοῦ διαβόλου.

— Τὸν ἀγαπᾶ λοιπὸν, εἶπε κατὰ νοῦν, καὶ τοῦ-
το πῶξῃσε τὴν πρὸς τὴν Σωτάνναν συμπάθειαν τῆς
κομησσης, διότι ἀφῆρι ἐκ τοῦ μέσου τὸν Ρίο-Σάν-
τον, καὶ πᾶσαν ἀρορμὴν ζηλοτυπίας μεταξὺ των.

Ἡ Σωτάννα ἐνόμισεν ὅτι ἤρχετο νὰ τὴν ἐπισκε-
φθῆ ὁ Βριάν, ἀλλὰ μετὰ μεγίστης λύπης εἶδεν αὐ-
τὸν εἰσερχόμενον εις τὸ θεωρεῖον τῆς λαίδης Καρ-
βέλλης καὶ κλίναςα τὴν κεφαλὴν ἔμεινε κατηφῆς.

— Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ, τῶ εἶπε φωνή τις
εις τὸ οὖς.

Ἡ Σωτάννα ἐσράφη, ἀλλ' οὐδένα εἶδεν ὄπισθεν
αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ὁ καλοκῆαθος καπιτᾶν Πάδδης Ὁ-
χράνης, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ πορτογάλια εις τὴν
εὔπιστον κἀπῆλον τῶν Παρασῆμων τοῦ γέμματος,
κατέβη βραδέως τὴν κλίμακα τοῦ θεάτρου καὶ ἐ-
φθασεν εις τὸ περιθύλιον. Καταβαίνων δὲ ἐκνηθε
συνεχῶς τὸ οὖς του εις σημεῖον ἀπορίας καὶ διςαγ-
μοῦ, καὶ ὑπετονθόριζε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ἐν
εἶδος ἱερειμάδος, ὅπου τὰ ἀντιφατικώτατα ἐπίθε-
τα ὠλόλυζον ὑπὸ ἐκπλήξσεως συγκρουόμενα ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ ὀνόματος. Ἐν παρεμπόσει δὲ καὶ ἀντὶ ση-
μείων διασφίξεως, παρεκάλει κατὰ τὴν συνῆθειάν του
τὸν Σατανᾶν νὰ τὸν πᾶρῃ.

Ὁ διάβολος ὁμοῦ ἐκἀμενε τὸν κωφόν, διςάζων
νὰ φορτωθῆ ἕνα ἱρλανδὸν ἐξ ποδῶν ἀνασῆματος
καὶ ἡμισσοῦ ποδὸς πλάτους, ὅστις ἀργὰ ἢ τάχιον ἐ-
μελλε νὰ τοῦ τραπῆ ἀναυλα εις τὴν κόλασιν.

Ὁ Καπετάνιος διῆλθε τὸ Βῶ-Στρήτ ἐμπροσθεν
τοῦ θεάτρου, καὶ ἐσῆθη εις τὴν γωνίαν τῆς Ἐμπρο-
σθινης Λιάδου.

(1) Εἶδος ἐλθῦος.

— Ένα ξεπληγόν άνθρωπο! είπε μεταξύ των οδόντων, να παρ' ο διαβολος αν δεν ήναι δύσκολο να θρεθῆ ἡ οὐτὴ τὴν ώρα δόγυρα ἐπὶ Κόβεν-Γάρδεν. Κ' ἐγώ, μὰ τὸ Θεὸ, ἕνα κοινὸ ἤμιον τόσο ἐπιτηδεύει, ἕσον κανένας ἄλλος. . . Ἀλλά ἄνθρωπος σίγουρος εἶναι ἄλλο πράγμα. Εἶναι ἐκεῖνος ὁ συχαμερὸς κακούργος, ὁ παλαζὸς μου ὁ φίλος Βώ-θης, ὅστις εἶναι καλὸς τὸ σου κλέψῃ τὴν γλώσσαν μιανῆς πολυλογίας, πρὶν νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ πῇ Θεὸς μου! μὰ γὰρ πῶς τοῦ νὰ τῆς φέρῃ ὀπίσω τὴν γλώσσαν. . . ἢ ὅτι ἄλλο κλέψῃ. . . εἶναι σὰν νὰ τοῦ ἐζητοῦσα ἄπιστο μανδῆλι πού μοῦ κλέψε.

Ὁ καπετάνιος ἔσεισε λυγρὰ τὴν κεφαλὴν του ἐνθυμηθεὶς τὸ μανδῆλι του.

— Ὅσο γιὰ τὸ εἰσεινὸ βάτραχο τὸ Σάλιαγκα, τὸ ἀγαπημένο μου, εἶναι αδύνατο νὰ ἦναι κανεὶς πῶς διαβόλεμένο καὶ βλαβερὸ σκυλί. Δίνω ἐγγύησι τοῦ διαβόλου, ὅτι οὗτὸ τὸ παιδί θὰ πάγῃ ἐμπρός! Μὰ ἀκόμη εἶναι πολὺ νέο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δευτέψῃ τὸ φανερό, ἄπο κάτ' ἀπὸ πολυέλεο. . . Γραφτὸ μου εἶναι νὰ τὰ φέρῃ ὁ διάβολος ἐτζι, κάθε φερά που ἐρχεμαι μὲ τὴν κυρὰ Βουρνέττα. . . νὰ παρ' ἢ βροντή.

Ὁ καπετάνιος ἀποφασίσας τέλος, ἔδραμε διὰ τῆς Ἐμπροσθινῆς Διόδου πιτυλίζων τὸν πηλόν, καὶ φθάσας εἰς τὴν Πίπαρ καὶ τὴν Κούπαρ, ἐλάκτισε τὴν ἐτοιμὸβροπον ὑφραν, καὶ εἰσῆλθε.

Τὸ καπηλεῖον τῆς Μάγισσας, παρὶστα θείαν πολὺ ζωηροτέραν ἢ πρότερον, καὶ ἡ Κοκκινεμαλλοῦ Ἄσση ἐστρεχεν ἀδεξιῶς ἀπὸ τραπέζης εἰς τραπέζαν, ἀπορούσα εἰς ποτὸν νὰ δώσῃ ἀκρόασιν.

Ἡ Μαργαρώ ἀπαθὴς ἔχευσα τὸν καπνοσύριγγα εἰς τὸ σωμα, καὶ φορέυσα τὸ ἐπικρανόν τῆς (καπελλίτων) ἐκάπνιζεν, ἔπειτα καὶ δὲν ἐλάλει.

Ὁ Μιχαλιὸς εἶχε τοὺς δύο ἀγῶνας ἐσκριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὴν κεφαλὴν γυμνήν, αἱματηρὸν δὲ πρῆσμα ἐφοίνετο ὑπεράνω τοῦ κροτάφου του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, σαγῶν αἵματος ἀφροῦ καὶ ὑπολευκῶ ἔρρεεν ἐκ τῆς ἰδρωμένης κόρης του, καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ ὄμου του.

Ὁ Σάλιαγκα εἴπινεν, ἑμιαούριζεν, ἐτραγώδει, ὑβρίζει τὴν Μάγισσαν, καὶ ἐρρίπτε τὰ κατακαθίσματα τοῦ ποτηρίου του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Κοκκινεμαλλοῦς Ἄσσης.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἡ Λοῦ καταζαλιομένη ὑπὸ τῆς μέθης, ἐχόρευε τραγωδεύσα σκιπὸν μονότονον καὶ ἠπόκωφον ὀυδὴς ἕως προσεῖχεν αὐτῇ. Ἡ ταλαίπωρος νύμφη, ἐκτετραγωμένη ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος τούτου τῆς παραφροσύνης, ἐξέπεμπεν αἰωγῆς, καὶ μεγάλαι σαγῶνες ἰδρωτός κατέβρεον ἐκ τοῦ προσώπου της, τὸ κοῖλον στήθος της ἑσθμαινε, καὶ δύο ἐρυθραὶ κηλίδες ἐκίχον ἐπὶ τῶν μητρῶν τῶν πελιθίων κεραιῶν της.

Ἐνίοτε ἐπλησίαζε τὴν τραπέζαν καὶ ἐζήτει ποτὸν, ὁ δὲ Σάλιαγκα τῇ ἐγέμιζε τὸ ποτήριον ἀπὸ ῥόμι καὶ ἀφροῦ ἔπινεν, ἤρχιζε πάλιν νὰ χορεύῃ σφρομένη

περὶ ἑαυτὴν, ἐν τάπῳ γελοῦσι καὶ πλάσει ἱρεπιῶν.

Ἐν ἄλλῃ τινὶ γωνίᾳ ὁ Βώθης Λαντέρνας τὸ εἶχε σφωμένο μὲ κομματὶ μινυλίσιμου τυρίου, τὸ ὅποιον ἐθαπτιζε μὲ βροτὶν (μπ βῆτ).

Ἡ ἐμφανὴς προσώπου τοιοῦτον σφμαντικῶς, ὅσον ἦτο ὁ καπιτὸν Ποδδῆς Ὀυρανός, ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ καμῆ ἐντόπωσιν. Ἡ Μάγισσα ἀνεπηκόηθη κατὰ τὸ ἤμιον ὑπο σέβασμα, ἡ Κοκκινεμαλλοῦ ἐσποσεν ἐν ποτήριον. Ὁ Σάλιαγκα ἐκλουθῆταισεν ὡς ἐρωτευμένος οἰλουρος, ἡ Μαργαρώ ἔκαμεν εἶδος στρατιωτικῶν χαιρετισμῶν, ἡ Λοῦ ἐζήτησε ζινέθραν, καὶ ὁ Βωθ-Λαντέρνας ἔκαμψε μετὰ μαγικῆς ταχύτητος μανδῆλιόν τι, μὲ τὸ ὅποιον ἐτυγχάνεν ἀπομυττόμενος. Μόνος δὲ ὁ Μιχαλιὸς δὲν ἐκίνηθη.

— Καλὴ ὄπερα Μάγισσα, ἀσχημὲ βρωκόλοκο, εἶπεν ὁ καπετάνιος καλὴ ὄπερα παλαζὶ μέν φιληνάδα. . . Ἄσση, φέρε μ' ἕνα ποτήρι ῥόμι εἶσαι καταλερωμένη σὰ μιά πεσέτα δεκαπέντε ἡμερῶν, χριστὸς μου κάρη!

Προχωρήσας δὲ βήματά τινα εὐρέθη μεταξύ τοῦ Βώθης καὶ τοῦ Σάλιαγκα, καὶ εἰ δισαγαμῶν του ἤρχισαν πάλιν.

— Καλὴ ὄπερα σας, εἰδεμὴ νὰ μὲ παρ' ὁ διαβολος — καπετάνιε, εἶπεν ὁ Σάλιαγκακῆς.

— Τὰ ταπεινά σεβάσματα μου, εἰνθὲρ καπετάνιε, εἶπεν ὁ Βώθης.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσο γι' αὐτὸ τὸ φαρμακερὸ τὸ φίδι τὸ Σάλιαγκακῆ, τὸ χρυσόμου τὸ παδί, πάγει καλά, μὰ ὅσο γι' αὐτὴν τὸν παλαζοκλέφταρὸ τὸ Βώθην, εἶναι τιμημένο παλληκῆρι μὰ τὸν ἐφοβῶμαι!

— Θᾶχωμε τὴν τιμὴ νὰ πιῶμε μαζί σας καπετάνιε; ἠρώτησεν ὁ Σάλιαγκα.

— Νὰ σκυλόπαιδο γιὰ τὴν κρεμάλα, ἀγαπημένο μου παιδί, θὰ πῶ μὲ σένα καὶ μὲ τὸν Χυδρομικαλιῶ, τὴν ἀρκουδοῦ, τὸν ἀξιολογὸ νέο! καὶ μὲ τὴν ὠραία σου τὴ Μαργαρώ καλῶς τὴν ὄνμαξίς ἀγκαλὰ καὶ. . . μὰ τί με μελεῖ γι' αὐτό; . . . ἀκόμη καὶ μὲ τὴ Λοῦ, τὸ κεῖμένο τὸ κοριτσάκι. . . Νὰ παρ' ὁ διάλος ἀν μπορῇ νὰ πῇ κανεὶς μὲ πῶς συχαμερὸ συντροφιά. . . Σ τὴν ὑγεία σας!

— Ἐστὴν ἐδική σας, Κύριε Ὀυρανός, εἶπεν ὀπισθεν ὁ Βωθ-Λαντέρνας, ἀπορρέφσας ὀλίγην ἐκ τῆς μπίρρας του.

— Καλὸ! ἀναθεματισμένε κακούργε, καλὸ ἀδελφιπητὸ μου Βώθην δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ τί σοῦ εὔχομαι. . .

Τώρα Σάλιαγκα, χοριτεμένη μεν νέε, γιὰ τὸ ὄνομα τῆς κολάσεως, ἀσὸμιλῶμε σισαρά, ἀν ἦναι δυνατό.

Ὁ Σάλιαγκα ἐκάγχασε.

— Ἄκους ἐκεῖ, γλυκειά μου Μαργαρώ! ἐξώναςε — Λοῦ, ἀκουσ τὴ λέγει; . . . Νὰ ἐμιλῶμε σισαρά τὴν ἡμέρα τῆς πληρωμῆς, τὴ βραδίὰ πούθαχωμε διασκίδασαι! . . . Μὲ τὰ σωστά σου τὸ λὲς καπετάνιε;

— Δὲ θὰ τὸ μετανοήσῃς, Σάλιαγκα.

— Σοῦ λέγω ἐγώ, ἀνεθύσσε τὸ παιδίον τὸ ὀπί-

τον καὶ οὗτο εἶχε περισσετέραν ζινέθραν ἐντὸς του παρ' ὅτι ὁ μικρὸς ἐγκίφαλός του ἠδύνατο νὰ σκώσῃ, σοῦ λέγω κοπετάνιε ὅτι θελῶ νὰ διασκιδασῶ.

— Κλεφτεκίμματο, θὰ διασκιδάσῃς! . . . διασκιδάσαις ὑσερα, παιδί μου!

— Μὰ δὲν ξέρεις ὅτι ἐπαιζαζ ἐξέλο στὸ καπηλεῖο τοῦ Βώ Στρήτ. . .

— Τί με μελεῖ γι' αὐτό, ἀποπαῖδι τοῦ Σατανᾶ;

— Τί σέ μελεῖ! γὰ! κῦτταζε τ' αὐτὸ τοῦ γαμφοῦ μου τοῦ Μιχαλιῶ. . . Ἡ Λοῦ εἶναι μεθυσμένη, τὸ καλόμου τὸ καρίτσι, εἰ δὲ μὴ ἤθελε νὰ ξεκορδιεθῇ! . . . Ὁ Μιχαλιῶς καὶ ὁ Τιουρνεβουλιος μαλώσανε καὶ γτυπηθήκανε σὰ λεβένταις, βλέπετε. . . Μὰ ἦλθαν εἰς πολιμανίδες. . . Ὁ Μιχαλιῶς καὶ ὁ Θωμάς ἔδωκαν τὸ λόγο τους νὰ γτυπηθῆν ἐδῶ ἀπίψε. . . Θᾶχωμε διασκιδάσαι, καὶ δὲν φεύγω, οὐδέ γιὰ τὰ γένεια τῆς Μαργαρώς μου! . . .

— Ἀναθεματισμένον ἀπὸ βρομα, ἀνεθύσσε ἀγανακτῶν ὁ καπετάνιε, παιδί τῆς ψυχῆς μου. . .

— Ἄκουστε! διέκψεν ὁ Σάλιαγκα, τοῦ ὀποίου κατέπη αἰφνης μίαν ἰδέαν, — ὁ Μιχαλιῶς εἶναι καλὸ παιδί, ἀν καὶ ἕστην πολὺ συχὰ τὴν κοῦμένη τὴ Λοῦ. . . ἀν ἐλθῇ μαζί σας τοῦ δίνετε τὴ θέσι τοῦ Σῶνι τοῦ γαυγιστῆ;

— Ὅτι θέλεις τοῦ δίνω, τρισκατόρατο.

— Ἀλήθειαν;

— Ἄμῃ ψέματα;

— Ἄκουε Μιχαλιῶ; πρόσειξε νὰ μὴ σκυτωθῆς ἀπίψε, γομφρέ μου. . . Πάμε, καπετάνιε!

Ἡ Λοῦ κατακεκμηκυία καὶ ἀσθμαίνουσα, ἐξηκολούθει νὰ χορεύῃ τραγωδεύσα, ὁ δὲ Παδδῆς ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τοῦ Σάλιαγκα, καὶ ἀμφότεροι ἐφθασαν εἰς τὴν διόδον. Ἠγερέθη δὲ καὶ ὁ Βώθης ἐλαφρὰ καὶ τοὺς ἠκολούθησε. . .

IZ. Ἐνῶ τραγωδοῦσιν ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ὁ Καπετάνιος λαθὼν κατ' ἴδιαν τὸν Σάλιαγκαν εἰς ἕνα σκοτεινὸν μυχὸν τῆς βερβερώδους ἐκείνης διόδου, ἦν οἱ κλέπται καὶ αἱ ἐκδιδιθημέναί κοραὶ ὠνόμασαν ἔμπροσθινὴν διόδον,

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς δέκα λίραις; τῷ λέγει.

— Ἀδιάφορο μοῦ εἶναι καπετάνιε!

— Τί λὲς, σκυληκάκι! τί λὲς ποιδί μου! . . . σοῦ λέγω δέκα λίραις. . . ξέρεις πόσαις κούπαις ζινέθρα μπορεῖς νὰ πῆς μὲ δέκα λίραις, κατεργάρη; ξέρεις συχαμερὸ σκυληκάκι, πόσα δράμια καπνὸ μπορεῖς ν' ἀγοράσῃς γιὰ τὴ Μαργαρώ σου; — ὅπου εἶναι τὸ ἀνδέστατον πλάσμα τοῦ κόσμου! . . . ἀλλά περὶ τούτου δὲν μὲς μελεῖ.

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ὁ Σάλιαγκος εἶχε τὴν κεφαλὴν ἡμιστραμμένην, καὶ δὲν ἤκρεατο πλέον· εἰ δὲ μὴ ἤθελε διαμαρτηρηθῆ διόντως κατὰ τῆς αὐθάδους παρατηρήσεως τοῦ καπετάνου περὶ τῆς Μαργαρώς τῆς ὠραίας ὑδρεφόρου δὲν ἤκρεατο πλέον, διότι ἐπησχόλευν αὐτὸν τὰ κινήματα μέλανος τινὸς ὄγ-

κου, μόλις διακρινομένου, καὶ προσεπομένου κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, ἐκ τοῦ μέρους τῆς Πίπας καὶ γῆς Κούπας.

— Ἐ! διαβηλισαλιωγκο, πῶς σοῦ φαίνεται; ἐπανελαθεν ὁ Παδδῆς.

— Εἶναι ὁ Βώθης! ἐψυθύρισεν ὁ Σάλιαγκα; τοῦ διαβόλου τὸ Βώθην, τί περιεργος ποῦ εἶναι!

— Ἡ μεθυσμένο εἶναι τὸ παιδί μας ἢ τρελάθηκε, εἶπεν ὁ Παδδῆς κατὰ καὦν.— Σάλιαγκα, παιδί μου τί ἔχεις καὶ μὲ μιλᾷς γιὰ τὸν ψυροζήτουλα τὸ Βώθην, τὸν καλό μου τὸ σύντροφο; . . .

— Νὰ τον, ἀπεκρίθη ὁ Σάλιαγκα.

— Πῶ; εἶπεν ὁ Ποδδῆς τινοςχέως ὁ Σάλιαγκα τῷ εἰδείξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν μελανὰ ὄγκον, ὅστις ἐξηκολούθει πλησιαζὼν βραδείως.

— Ὁ Βώθης εἶναι ἐψυθύρισεν ὁ καπετάνιος; μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι αὐτὸ τὸ χρυσὸ τὸ παλληκῆρι τόσο τὴν νύχτα ὅσο καὶ τὴν ἡμέρα, μοιάζει μ' ἕνα σωρὸ λάσπη! . . . Σιγά. . . ἄς ἀφήσωμε τὸν φίλον μας νὰ πλησιάζῃ τοῦ χρυσῶν κάτι τι κάμε πῶς δὲν προσέχεις. . . Δοκίμῳ Σάλιαγκακῆ μου, ἐλέγαμε ὅτι θέλεις νὰ κερδίσῃς δέκα λίραις.

— Μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ κερδίσω δεκαπέντε, καπετάνιε. . .

— Ἀεκοπέντε λίραις, ἄς ἦναι ἀδελάκι μου! δὲν ἀγαπῶ νὰ κάνω παζαρλίκια ἢ δουλειά σου εἶναι ἀπλὴ καὶ εὐκόλη. Θὰ πᾶς σ' ἕν' ἀργαστήρι πῶς πολὺνε φορέματα, ν' ἀγοράσῃς μίαν φορεσιὰ ἀρχοντικῆ; νὰ χῶσῃς τὰ λιγὰ σου τὰ κόκαλα μέσ' αὐτὴν τὴ φορεσιὰ, νὰ γείνης καθ' αὐτὸ τζέντελμαν, καὶ νὰ μπῆς μέσ' τὸ θέατρο καὶ νὰ καθίσῃς στὴν ἐξία. . . ἐκατάλαβε;

— Ἐκατάλαβα. . . μὰ ὁ Βώθης μόλις ἀπέχει τριάντα βήματα.

Ὁ καπετάνιος ἐχώθη ἐτι μᾶλλον εἰς τὴν γωνίαν ἐν ἧ ἐκρύπτετο.

— Ἄφες τον νὰ ζυγώσῃ, παιδί μου. . . Εἰς τὴν ἐξίαν θὰ προσμείνης, ἕως ὅτου νάρθῃ ἕνας τζέντελμαν νὰ σ' ἀγγίξῃ τὸ χεῖρ ἐτζι(δεικνύων τινὴ τρόπον).

— Καὶ πῶς θὰ μὲ γνωρίσῃ αὐτὸς ὁ Κύριος;

— Νὰ βάλῃς τὴ θηλειά σου μίαν κορδέλλα κίτρινη.

— Πάγει καλά. . . Ὁ Βώθης δὲν ἀπέχει εἴκοσι πάσσα.

— Ἄφες τον νὰ ζυγώσῃ. . . Νὰ πέντε λίρες γιὰ ν' ἀγοράσῃς τὴν ἀρχοντικὴ τὴ φορεσιὰ σου, καὶ ἄλλαις πέντε γιὰ νὰ κάμῃς καρδιά, κάλιτσα τοῦ διαβόλου! Ἦ ἀποδέλωτα ἕσ' ἄδω ὑσερα.

— Πάγει καλά καπετάνιε. . . μὰ νὰ ὁ Βώθης δὲν ἀπέχει παρὰ δέκα βήματα.

— Ἄ! δὲν ἀπέχει παρὰ δέκα βήματα; εἶπεν ὁ Παδδῆς διὰ τῶν ὀδόντων, τὸ ἀγαπημένο μου τὸ παλληκῆρι!

Καὶ μεταβαλὼν αἰφνης τόνον φωνῆς, ἐκρόσθησεν εἰς τρόπον ὡς ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸ ἐξ ἄκρον τῆς Ἐμπροσθινῆς Διόδου εἰς τὸ ἕτερον.

— Τὴν ἀλήθειαν σοῦ λέγω, τοὺς πρὸ φίλους τοὺς γελοῦν μὲ πρῶτον εὐχαρίστη. . . Ἀχθε γὰρ πρᾶ- δειγμα τὸ συχμὲρ, τὸν κρεμάλα τὸ Βώδη, τὸν πι- σὸ μας τὸ σύντροφον, πρὸ τὸν τιμῶμα ὄλοι καθῶς τοῦ πρέπει, μὴ τὸ Σατανᾶ! Λοιπὸν, παιδί μου Σάλιγα- κας, κολλητικὴ κασίδα, ὁ Βώδης τὴν ἔπαθε ἀπὸ τὴν Ἐγκράτεια, διὰ τὴν ἀπίαν λωλαινέται· ἐπρόδωτε τὴν τιμὴν τοῦ, ἡ ἀτυχεῖδητη!

Ὁ Βώδης ἔμεινε ἀίρης ἀείνητος, ὁ δὲ Σάλιγα- κας ἐπνίγετο προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά του. Ὁ καπετάνιος ἐτριγχε δύνατὰ τὸν τόλον τῆς βε- κτηρίας του.

Ἀνάθεμά με κιᾶν δὲ μὲ κακορρίνεται! Ὁ Βώδης εἶναι ἀτιμία τοῦ κότμου, εἶναι σωρὸς ἀκασκίσις μὲ ποδάρις, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα εἶναι ἀξιολόγος σύ- ττροπος. . . καὶ ὅταν συλλογοῦμαι ὅτι ἐκείνη ἡ Ἐγ- κράτεια προτιμᾶ τὸν χέλι τὸν Τυρονοοῦλλη! . . .

— Τὸν Τυρονοοῦλλη! εἶπεν οἰμῶζων ὁ Βώδης λυσσῶδως.

— Πιὸς ὠμίλησαν! ἐφώνησεν ὁ Πάδδης ἐξορ- μῶν ἐκ τῆς ὀπῆς του. Πιὸς ὠμίλητε! θὰ τὸ σκο- τῶτω! τὸ αἶμά του θὰ πιῶ! νὰ πᾶρ' ὁ Σατανᾶ; . . . κάποιος εἶναι καὶ μᾶς κριμαρῶεται! . . .

Ὁ καπετάνιος ἄρας τὴν βεκτηρίαν του μὲ τὰς δύο χεῖρας, ἐκτύπησε τὸν Βώδην δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οὔτος δὲ ἔφυγεν ὀλολύζων, ὁ δὲ Σάλιγακας ἐκράται τὰς πλευράς του ἀπὸ τὸν γέλωτα.

— Ἀς μᾶθη νὰ κλέπτῃ ἄλλη φορὰ τὰ κινδύλι- α μου, εἶπεν ὁ Πάδδης θριαμβευτικῶς.

Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις ἦτο δεινότερα ἢ ὅτι ἐφρντᾶζετο οὔτος, διότι τὰς πληγὰς ὁ Βώδης δὲν ἠσθίανετο τό- σον, ἀλλ' ἐτρώθη τὴν καρδίαν.

Πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν Πίπην καὶ τὴν Κούπην, ἐση- ρίθη κλονούμενος κατὰ τοῦ τοίχου, καὶ συνεπίεσε σπασμῶδως τὸ γῆθὸς του μὲ τὰς δύο του χεῖρας.

— Ἡ Ἐγκράτεια! εἶπεν ἄχ! ἡ Ἐγκράτεια καὶ ὁ Τυρονοοῦλλη!

Ἐκλεισε τοὺς γρόνθους καὶ μὲ χειρονομίαν ἀπει- λητικὴν,

— Ἀχ! Τυρονοοῦλλη! . . . ἐπανελάθεν. Εἰ- σελθὼν δὲ εἰς τὸ κεντρικόν, ὑπῆγε καὶ ἐκάθησε πλη- σίον τοῦ Μιχαλιῶ, ὁ δὲ καπετάν Πάδδης περιχρήσῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κωμῶδίας του, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ θέατρον. Ἀλλὰ (νὰ πᾶρ' ὁ διάολος) ἐλησμονήσῃ ν' ἀγοράσῃ πορτογαλικά διὰ τὴν Κυρὰ Βυρνέτταν, ἥτις δὲ τὸν ἐσυγχώρησε πατὴρ διὰ τὴν πρᾶξιόν του ταύτην τοῦ πρὸς τὸ ὠραῖον φίλον χρεῶς.

Ὁσον δὲ διὰ τὸν Σάλιγακην, ὑπῆγεν εἰς τὸν ἱμα- τοπώλην ἕνα ἀγοράζει τὴν ἀρχοντικὴν ἐνδυμασί- αν του.

Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ ἐπεριμένετο ἤδη ἡ ὄρχησις (le ballet)· διότι τὸ μὲν μελόδραμα τοῦ Οἰδέβερ ἦτο ἡ πρόφασις, ὁ δὲ κύριος σκοπὸς ἦτο ἡ ὄρχησις τῆς Βριόττας. Ἐν τούτοις αἱ ἐπισκεψίμεις ἐξήκολούθησαν νὰ γίνωνται ἕκαστον θεωρεῖον κατεγόμενον ὑπὸ κυ-

ρίκας, ἠνοίγετο ἀνὰ πᾶν λεπτόν καὶ ὑπεδέχετο κινέ- να τζέντελμαν, προσφέροντα τὰ σεβάσματά του. Ἡ κόμησῃ δὲ ἰδέθη τινουτοτρόπως ἀλληλο- δακδοχῶς τὸν Ἀκνοῦρην Λούκην, ὅστις ἐνόμισε χρεῶς του νὰ βεβαιώσῃ τὴν Σωσάνναν ὅτι εἶχε θελατικώτατον ριπίδιον, καὶ ταῦτα σπουδαίως τὸν ἱππότην Ἄγγελον Βέμβον, τὸν Σὶρ Πικυλον Οὔ- τερφιδην, τὸν Δόκτορα Μύλλερ, τὸν ταγματάρ- χην Βόρου Χιμ καὶ πολλοὺς ἄλλους· ἡ Σωσάννα προτερέθη πᾶσι τούτοις ὡς νὰ εἶχεν ἀντροφῆ ἐν- τινι αριστοκρατικῶ παρθενωγυγίῳ, ὅπου αἱ θυγατέ- ραι τὸν Λόρδων μανθῶνται τὴν καλὴν συμπεριφο- ράν· ὠμίλησεν ὀλίγον διότι ἦτο λυπημένη, ἀλλ' ὠμίλησε καλῶς, καὶ ἡ ἐρέλικη περετῆρησε εἰς πᾶ- ὦ, τι ἔλεγε ποιητικῶν τινα δῖναμιν, παράδῃζον ἐν- ταυῷ καὶ θελατικῶν.

Πρὸ τὸ μέσον τῆς πράξεως, ὁ Βρίαν δὲ Ἀνάστ- τερ ἐξῆλθε τοῦ θεωρείου τῆς Δαίδης Κριμδέλλης, ἡ δὲ καρδία τῆς Σωσάννης πάλλουτα σφοδρῶς, ἐμέτρει τὰ ὀρήματα τὰ ὅποια ἐπρεπε νὰ κάμῃ εἰς τὸν διὰ- δρομον, καὶ ἠσθίανετο αὐτὸν ἐρχόμενον. Μετὰ ἐν λεπτόν κράτος ἐλαφρὸς ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θεωρείου.

Ἰδὼν αὐτὸς! τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὐς ἡ μυτηριώδης φωνή· ἔσο εὐδαίμων, ἀλλὰ καὶ συνετή! . . .

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Βρίαν δὲ Ἀνάσττερ εἰσῆλ- θεν, ἐχίρησε λίαν εὐσεβῶς τὴν Λαίδην ὠρῆλει- αν, καὶ ἔλαθε τὴν τιμὴν νὰ προυναισθῇ εἰς τὴν Κυ- ρίαν πριγκηπέσσην τῆς Λογγεβίλλης.

Ἐν ᾧ συνωμίλει μετὰ τῆς Λαίδης ὠρῆλειας, ἡ Σωσάννα τὸν ἐθεώρει μετ' ἀπληστίας, καὶ οὐχὶ κροῦ- ῖδην καὶ ὑπὸ μάλης, ὡς συνειθίζουσι αἱ νεάνιδες, ἀλλὰ μὲ κεφαλήν ὑψηλὴν, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ κα- λύψῃ τὴν δύναμιν ἥτις εἶλεν αὐτὴν πρὸς αὐτόν. Ὁ Βρίαν περετῆρησε τοῦτο, ἀλλ' ἐπροσπνίθη ὅτι δὲν τὸ παρετῆρησε.

— Δὲν ἦθε χθὲς εἰς τὸν χωρὸν τοῦ οἴκου Τρέ- βωρ, ἠρώτησεν ἡ κόμητσα.

— Ὄχι Κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Βρίαν. εἰ καὶ σφοδρὸν τὸ θέλητρον χαραῖ, διδομένου ἐκτὸς τῆς ἐποχῆς τῶν χαρῶν, ἠναγκάσθη νὰ λείψω ἀπὸ τὰ ἀρχολίης μου καὶ νὰ ὑπάγω νὰ πωλῶσω ὄλην τῆς ἐσπέρας, φωστρική πρεσκόβλα (σπίρτα) πρὸς τὴν θύραν τοῦ μιλόρδου τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Καὶ ταῦτα εἶπε μὲ ὕψος ἀρελίστατον καὶ τόνον φωνῆς σπουδαιότατον· ἡ δὲ κόμητσα δὲν ἠδυνῆθη νὰ μὴ γελάσῃ.

— Ὁ φακίωρος ὁ κόμης! εἶπε, δὲν τὸν λυ- πείθε; — Ἀλλ' ὑπὸ τῷ ὄρει δὲ ἐπωλεῖτε φω- στρική ὄλην τὴν νύκτα;

— Ὄχι κυρία μου, εἶπε, τὰς ἐνδεκα μύτων. . . ὅτι συνέδη μικρὸν τι δυστήχημα τὸ ὅπῃν θέλω λάθει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ διηγηθῶ εἰς πῆν εὐγενεῖαν σας. . . Ἐκείνη ἡ ἡμέρα εἰς τὴν πρώτην βεθαίδικος τῆς ἐξωτερικῆς κλιμακῆς τοῦ οἴκου, προσκαλῶν τρανο- φύως τοὺς δικαίοντας ν' ἀγοράσωσι τὰ φωστ-

φωρικά μου, ὅτε ὁ ἐπιστάτης τοῦ ἀδελφοῦ μου, — ἀθλιός τις ὀνομαζόμενος Πίτερων, — μὲ διατάττει εἰς ὑψους τῆς κλιμακῆς νὰ φύγω. . . ἔγω δε φωστρὶ τῷ λόγῳ τὸν ἠρώτησα εἰ ἦθελε ν' ἀγοράσῃ δέκα λεπτῶν φωστρική. . . Ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν, μοῦ γέλλει ἕνα ἱποκόμον ὅστις μ' ἐφίλευσε μὲ καμμιὰ δεκαριά ζυλιαῖς.

— Ἀλλήθεια, κύριε! ἀνεβῆσεν ἡ κόμησῃ,

Ἡ Σωσάννα ἐρωτήσασε.

— Ἀληθέστατα, κυρία μου, ἐπανελάθεν ὁ Ἀνά- σεστερ· — Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἦσαν ἀξιολόγους ζυλιαῖς!

— Καὶ τί ἐκάμετε;

— Δυστυχῶς, κυρία μου, δὲ εἶμαι πλούσιος. . . ἠνέωξα τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, καὶ δὲν ἠδυνῆθη νὰ δώσω εἰς τὸν ταλαίπωρον ἱποκόμον εἰμὴ ἐν χαρ- τονόμισμα πέντε λιρῶν.

— Πέντε λίρας διὰ τῆς ζυλιαῖς του, κύριε!

— Τοῦ εἶδα εὐχαρίσως δέκα λίραις, κυρία μου, ἀν τὰ μέσα μου τὸ ἐπέτρεπον. . . Ἀλλὰ ἠζέυρετε τί ἀθλιὸν νύκτα ἐπέρασεν ὁ ἀδελφός μου κατὰ συνεπι- αν τούτου! Εἶχον ἐκεῖ καλοὺς τινὰς φίλους, οἵτινες μοὶ ἐγένοντο μάρτυρες τούτου, καὶ τὸν ἐνήγαγον εἰς τὸ δικαστήριον. . . Ὅχι ἐγωμὸν λοιπὸν δίκας καὶ σκάν- δαλα, κυρία μου! . . . ἀδελφὸς δαρθεῖς ὑπὸ τοῦ ὑπη- ρέτου τοῦ ἀδελφοῦ μου! Θέλω νὰ κάμῃ ὁ δικηγόρος μου τὸ ἀκρατήριον νὰ χύσῃ θερμὰ δάκρυα. Ἀλλὰ πρᾶκτω νὰ μοὶ εἶπητε κυρία, ἀν εἶδετε πουθενᾶ ἐντὸς τοῦ θεάτρου τὸν Κόμητα Ἀσπροποργίτην.

— Σᾶς βεβαιῶ καὶ ἀν τὸν ἐβλεπον δὲν ἤθελον σᾶς τὸν δεῖξει, εἶπεν ἡ κόμητσα· τῇ ἀληθεῖα λυ- ποῦμαι τὸν ταλαίπωρον μιλόρδον.

— Σᾶς εὐχαρίστω, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Βρίαν μετ' ἐμφάσεως· καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ὀλίγον, ὅταν τις ἦναι ἀσθενέστερος, νὰ δυνῆθῃ νὰ διεγείρῃ τὸν οἶκτον τῶν ἀνθρώπων ὑπὲρ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ νὰ θρι- αμβεύῃ οὕτω κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Βρίαν δὲ Ἀνάσττερ προφέρων τοὺς λόγους τού- τους ἠγέρθη, ὁ ὀφθαλμὸς του ἔλαμπε, καὶ εἰς τὸ σύνολον αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐκφρασις ψυχικῆς δυνάμεως, ἥτις ἦτο εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὸ εὐτράπελον τοῦ λό- γου του.

Ἡ θύρα τοῦ θεωρείου ἠνεώχθη, ὁ δὲ Βρίαν ὅστις εἶχεν ἀποχαιρῆσαι τὴν κόμησῃ καὶ εἶχε κάμει ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, μετεμελήθη αἰφνης καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἀρελῶς πλησίον τῆς Σωσάννης. Ἡ κόμησῃ συνωμίλει μετὰ τοῦ νεήλυδος, καὶ ἴσως ἡ συνωμίλις αὐτῶν ἦτο ἰδιαιτέρα.

Ὁ Βρίαν προσήλωσεν ἐπὶ τῆς Σωσάννης βλέμμα ἀλλόκοτον, σθερὸν καὶ διαρκές, ἡ δὲ ταλαίπωρος κόρη ἔστρεψεν ὑπὸ τὸ δαμάζον καὶ ὑποδουλοῦν αὐ- τὴν βλέμμα.

Μετὰ τινων στιγμῶν οἰωπῆν,

— Κυρία μου εἶσθε πολλὴ ὠραία, τῇ εἶπεν ὁ Βρίαν με φωνὴν σοφᾶν καὶ περιλίπων. Καλλίον νὰ μὴ σᾶς ἐβλεπον.

Καὶ οἰωπῆσας ἔλαθετο τῆς χεῖρὸς τῆς Σωσάννης, ἥτις δὲν ἀπέσπρεν αὐτήν.

— Δὲν φοβοῦμαι καὶ ἀν φωνῶ γελοῖος, Κυρία μου, ἐξήκολούθησεν· ἂν μὲ ἠπάτησαν διὰ νὰ μὲ χλευάσωσιν, ἀδιάφορον μοὶ εἶναι. Ἀρκεῖ μόνον νὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης σας, ἢ προλαμβάνω νὰ ἐπι- κλησθῶ. Μανθῶν ὅτι μὲ ἀγαπάτε, κυρία μου.

— Εἶναι ἀληθὲς, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα.

Ὁ Βρίαν δὲ Ἀνάσττερ ἔμεινε ἐκθαμβὸς εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπάντησιν. Τὰ βλέμματα του κατέπεσαν αὐτομάτως, καὶ ὅτε ἀνώψωσεν αὐ- τὰ, δὲν δέξοντο κατέβλεπον βραδέως ἐπὶ τῆς ὄψεως προειῶς τῆς ὡστίς νεάνιδος.

Ὁ Βρίαν δὲ Ἀνάσττερ ἦτο ἄγγλος καθ' ὄλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Δὲν ἠζέυρε τί πρᾶγμα ἦτο ἡ συγκίνησις, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ὅταν ὡς ἐκ θαύμα- τος ἡ συγκίνησις ἐβρισκε τρόπον τοῦ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν καρδίαν του, ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐξ ἐφῶδου. Συνε- κινήθη καὶ συνεκινήθη σφοδρῶτα, καὶ ἡ ψυχρὸ- τῆς ἦν περιεβάλλετο συνήθως, διεσκοδῆσθη ὡς διὰ μαγίας.

— Μὲ ἀγαπάτε! εἶπε μὲ φωνὴν μεταθεβλημέ- νην, φεῖ! μὲ γνωρίζετε κυρία μου; γνωρίζετε τὸν πρᾶφρονά βίον μου; . . . Ἐγὼ δὲν σᾶς ἀγαπῶ κυ- ρία μου, καὶ οὐδὲ θέλω νὰ σᾶς ἀγαπῶ, διότι ἦθε- λεν εἶναι σκληρότης, ἀπανθρωπία, κρίμα!

Ἡ Σωσάννα τὸν ἐθεώρει, καὶ μειδιάμα ἐφῆν ἐ- πὶ τῶν βλεφάρων της, ὅπου τὰ δάκρυα μόλις ἀπε- ζηράνθησαν.

— Ὅχι μ' ἀγαπήσατε, εἶπεν. ὦ! θὰ μὲ ἀγαπή- σετε! . . . τὸ ἀσθάνομαι, τὸ γνωρίζω. . . ἡ φω- νή σας μοὶ τὸ λέγει, εἰ καὶ οἱ λόγοι σας τὸ ἀρ- νοῦνται.

Ὁ Βρίαν δὲν ἀπεκρίθη πᾶρκατα, ἀλλ' ἐρεώρει ἐν ἐκείναις χροῖς τὸ ἐξίσαιον ἐκείνο πλάσμα, τὸ ὅποιον ἠδύνετο διὰ μιᾶς μόνης λέξεως νὰ κάμῃ ἰδικόν του· Ἐάλωκεν ὁ ἀνὴρ!

— Ναι, θὰ σᾶς ἀγαπῶ εἶπε τέλος μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ ἐκ βάθους προερχομένην· θέλω ὅμως νὰ μᾶθητε πάντα τὰ περὶ ἐμοῦ. Πολλοὶ μὲ θεωροῦ- σιν ὡς πρᾶφρονά, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνόησα δὲν ἠζέυ- ρω τί νὰ φρονῶ περὶ τούτου. Σταθήτε!! εἶπεν αἰ- φνης καὶ μὲ βλέμμα σπινθηροβόλον, ἰδὼν ἐν τινι θεωρεῖῳ τὴν ὑπνώττουσαν καὶ βεβαρυμένην ὄψιν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κόμητος Ἀσπροποργίτου.

— Κυρία μου, ἐπανελάθεν ἐπιτηθευόμενος ἀπά-θειαν, ἂν ἐπὶ δέκα λεπτά ἀκόμη δύνασθε νὰ μ' ἀ-γαπάτε, ἐγὼ θέλω σᾶς ἀγαπᾶν δι' ὄλης μου τῆς ζωῆς.

Ἡγέρθη καὶ ἐξῆλθε δρομαίως, ἀφίνων τὴν Σω- σάνναν ἐκθαμβὸν, καὶ κατέθη τὰς κλιμακὰς δια- σκελίζων αὐτὰς ἀνὰ τέσσαρας βαθμίδας, καὶ δὲν ἐ- σταθῆ εἰμὴ εἰς τὴν ὁδόν.

— Γιάγκο! ἐφώνησε.

Τὸ μισθωτὸν ἀμάξιον τὸ ὅποιον τὸν εἶχε φέρει, ἐστάθμευσεν εἰς μικράν ἀπόστασιν· ἀνθρώπος τις κατ- ἔβη ἐξ αὐτοῦ.

— Γιάγκο, νὰ μοὶ δώσῃς τὸ κουτί μου καὶ τὴν

ζακέττα μου, επανέλαθεν ὁ Βρίαν ἀπεκδυόμενος ἐν τάχει τὸν ὠροῖον μέλανα ἐπενδύτην του, καὶ πλησιάζων εἰς τὸ ἀμάξιον.

Ὁ Γιάγκος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἀμαξίου ἐν φόρεμα ὑπηρετοῦ τοῦ καπηλείου καὶ μίαν λευκὴν ποδιάν. Ὁ δὲ Βρίαν ἐνεδύθη τὸ φόρεμα, ἐζώσθη τὴν ποδιάν, καὶ ἔλαβεν ὑπὸ μάλην πλακωτὸν καὶ τετράγωνον κιβώτιον, καὶ πάλιν ἀνέβη τρέχων τὰς κλίμακας τοῦ θεάτρου.

ΙΗ'. Ὁ ἐξάλλος (The eccentricman).

Ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεσερ, δευτερότοκος υἱὸς τοῦ μακαρίτου Οὔγου δὲ Λάνσεσερ, Κόμητος Ἀσπροπυργίτου, εὐρέθη πρῶτως εἰς τὴν δυσάρεστον καὶ ἀνυπόφορον θέσιν τῶν δευτεροτόκων εὐγενῶν τῆς Ἀγγλίας τῶν μὴ κληρικῶν. Ἀνατραφεὶς ἐν τῷ μέσῳ ἡγεμονικοῦ πλοῦτου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εὐρέθη αἰφνης περιορισμένος εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν αὐτῷ μικρὰν κληρονομίαν.

Ὁ ἀδελφός του, χάρις εἰς τοὺς περὶ εὐγενικῆς κληρονομίας αὐστηροὺς νόμους, ἐκληρονόμησεν ἐν ταυτῷ τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου, καὶ τὰ ἐννέα δέκατα τῆς πατρικῆς περιουσίας. Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν κατέστη βαθύπλοτος ἄρχων, ὁ δὲ μετριοκτῆμων.

Ὁ Βρίαν διῆγε μέχρι τοῦδε βίον ἀπρονοήτον καὶ ἐστράπελον, οὐδαμῶς φροντίζων περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἀντίση δὲ εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συγγενῶν του, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ τὸν κατατάξωσιν εἰς τὸν κληρὸν, ὅπου καταφεύγουσι πάντες οἱ δευτερότοκοι τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν. Ἀντίση δὲ εἰς τοῦτο, διότι καλῶς ἐγίνωσκε τὰ μεμπτὰ τοῦ Ἀγγλικανοῦ ἱερατείου. Ὁ Βρίαν εἶχεν ἐν ἑαυτῷ εὐγενεῖς ὄρμας καὶ παράδοξον σαθερότητα θελήσεως, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξηκολούθησε νὰ ζῇ ἀργός ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμέριμος. Ἀγανάκτησις ἀνοῦδος ἐγύγυζεν εἰς τὰ ἐντὸς αὐτοῦ κατὰ τῆς μεγάλης ταύτης ἀδικίας τοῦ νόμου, ὅστις χωρίζει τὰ τέκνα τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἵνα πλουτίσῃ τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν πρὸς ζημίαν τῶν ἄλλων, καὶ καταστρέφει τὴν ἰσότητά ἐν ἧ ὁ θεὸς κατέστησεν αὐτά.

Καὶ τοι ἐκ τῶν ἡγεμόνων τοῦ συρμοῦ τοῦ Λονδίνου, καὶ μέλος τὰ μαλιστα ἰσχύον ἐν ταῖς λέσχαις (Clubs) τῆς ἀριστοκρατικῆς νεολαίας, ὁ Βρίαν δὲ κατεκραύγαζε κατὰ νόμου τῶν πρωτοτόκων, διότι ἡ ὀργή του ὡς ἡ ὀργὴ γνησίου Σάξωνος δὲν ἐξεφράζετο διὰ κενῶν Λέξεων, ὡς ἡ τῶν κατοίκων τῆς Γαλλίας καὶ Ἰρλανδίας, ἀλλὰ συνεπεσφωρεῖτο ἐν αὐτῷ, καὶ ἐμελέτα τίνι τρόπῳ νὰ κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ ἐκείνου νόμου, ὅστις ἀπεστέρει αὐτὸν τῆς περιουσίας του, πόλεμον ὑπομονητικόν, Ἀγγλικόν, καὶ ἀδιάλλακτον.

Ἐν τοσούτῳ ὅμως ἔτρωγε τὸν ἄρτον του μετὰ κολλῆς εὐθυμίας καὶ κομποδοιότητος, καὶ ὅσπρηναι πύζανεν ἡ φήμη του ὡς ἀνθρώπου τοῦ συρμοῦ, καὶ μάλιστα πρωτοτύπου ἢ ἐξάλλου εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐξάλλου, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο τὸ ὁποῖον εἶναι ἐθνικὸν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπολαύει ὑπολήψεως ἀπεριόριστου.

Τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς εἶχε πέσει καὶ δευτέραν φοράν, ὅτε ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεσερ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐνδεδυμένος ὡς ὑπηρετῆς καπηλείου, ἀνοιξας δὲ τὸ κιβώτιόν του, ἐκράτει αὐτὸ κρεμάμενον διὰ λωρίου.

Περιῆλθε πρῶτον τὸ ἰσόπεδον (le par terre) λέγων,

— Κύριοι, ἀγοράσατε παρακαλῶ τῆς παστίλλαις μου, καὶ προσφέρετε γλυκύσματα στῆς κυρίας σας... εἶναι μὴδὰ φραντζέζικη... Στὸ Παρίσι δὲν ἤμποροῦν νὰ περάσουν ὅλη τὴν παράστασι χωρὶς νὰ γλυκάνουν κομματί τὰ χεῖλη τους.

Ὁ Βρίαν ἐπανελάμβανε σοβαρῶς τὴν προτροπὴν ταύτην, καὶ πάντες ἠγόραζον παστέλλαι· ἤθελον δὲ πωληθῆ ἔλα ἂν ὁ Βρίαν δὲν ἐφώναζε·

Φθάνει, κύριοι, φθάνει· χρειάζομαι ὀλίγα καὶ διὰ ἐκεῖ πάνω.

Λέγων δὲ τοὺς λόγους τούτους, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς τὸ θεωρεῖον, ὅπου ὁ κόμης Ἀσπροπυργίτης ἐκάθητο ἀκίνητος, καὶ βεβαρυσμένος ἀπ' ἀρχῆς τῆς παραστάσεως. Ἀνέβη λοιπὸν ὁ Βρίαν, καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θεωρείου τοῦ Λόρδου Ἀσπροπυργίτου, ἐλπίζων διὰ μόνης τῆς παρουσίας του νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχήν του· ἀλλ' ἠπατάτο, διότι ὁ Λόρδος βεβουλισμένος εἰς λυπηρὰν ὄνειροπόλησιν, ἦτο ἐστραμμένος πρὸς τὸ θεάτρον, καὶ ἐθεώρει ἀσκαρδαμκτεῖ τὸ ἀπέναντι θεωρεῖον.

Ὁ Βρίαν ἀνυπομονῶν νὰ περιμένῃ ματαίως, ἐσῆκωσε τὸ κιβώτιόν του, καὶ ἐκτύπησεν ἑλαφρὰ τὸ στήριγμα τοῦ θεωρείου.

Ὁ Κόμης Ἀσπροπυργίτης ἐστράφη μετὰ θυμοῦ, καὶ ἰδὼν τὸν Βρίαντα συνεταρῆχθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡς ὑπὸ ηλεκτρικοῦ τινάγματος. Τὸ πρόσωπόν του ὑπεπρασίνισε, οἱ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοὶ του ἤναψαν, καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἤρχισαν νὰ τρέμουν.

Ἄπανσα δὲ ἡ αἴθουσα ἐσιώπα.

— Ἀδελφε καὶ ἀφθέντα μου, εἶπεν ὁ Βρίαν με φωνὴν καθαρὰν καὶ σοβαρὰν, καὶ εἰσδύουσαν καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα θεωρεῖα, ἀγοράσατε ἕνα κουτί παστίλλαις ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ πατρὸς σας διὰ νὰ βγάξῃ ὁ καυμένος τὸ ψωμί του!

Τὸ θεωρεῖον τοῦ Διαβόλου ἐχειροκρότησε, τὸ δὲ ἰσόπεδον ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά του, καὶ χωρὶς νὰ ἤξυρῃ περὶ τίνος πρόκειται· οἱ διαδρομοὶ μιμούμενοι τὸ ἰσόπεδον ἀέκραζαν « μπάβο, » καὶ αὐτὸς ὁ Πάδδης ἐν τῇ ἀθωότητι τῆς ἀγαθῆς καρδίας του ἀνεόχεσε « Να μὲ πᾶρ' ὁ διάυλος » ἀντὶ ἐπιφωτισματὸς ἐπευφημίας.

(Ἔπειτα εὐνέχεια).